

PROIECȚIILE CINCINALULUI VALEA SUHĂI

De când or fi existind mineri în Valea Suhăi? De când așteaptă să fie deșteptat, ac fi un răspuns căruia îi lipsește însă tocmai sistemul de referință. Muntele, căruia îi este frate de drum pe potecile timpului, i-a fost de la naștere cunoștință sau, cine știe, a venit pe urmă. Nu se grăbește nimeni să răspundă, lășindu-le pradă păreri ca cei veniți aici nu-și leagă vremea cu astfel de gânduri. Mergi mai departe și te vei convinge.

Începe să pătrundă suflul în interstițiile aerului de cum ajungi la Ostra. Blocuri cu mai multe etaje, înfipte în coasta drumului venind dinspre Gura Humorului te vestesc de apropierea minei. Aici locuiesc o parte dintre cei veniți din alte părți. Cade o ploaie mărunță de toamnă. În asemenea zile nimic nu amintesc de forfota obișnuită, lucrătorii din alte schimburi preferind să stea în casă. Aerul tare de afară acțit de fimbrii, rămâne doar perdena ce se dă la o parte sub geana orel de intrare în șut.

Dar pină la mină mai este o bucată de drum pe care ești obligat să n-o faci cu piciorul. Mașinile umblă toată ziua în ambele sensuri făcând din șoseaua altă de liniștită altă dată o magistrală de mare intensitate — coloristică, odorizantă, sonoră.

Ca de obicei, uvertura a aparținut geologilor, cu ani în urmă. În 1964 încep lucrările pregătitoare pentru deschiderea minei. Este semnat astfel actul de schimbare a locurilor din vecinătate, obligate, curând, la modificări capitale. Cupola de aer din această parte a țării, obișnuită să-și datorce celebritatea vecinătății unor turle voievodale edificată în alte zodii, presimțe cu nimere cele ce se vor întâmpla. De la jumătatea anului 1965, din coșul pieptului, muntele a început să elibereze tonele de zinc.

Un ritual care de atunci se desfășoară zilnic având de cart cîteva mii de oameni. Tineri și vîrstnici, veniți de peste țara, se adună în țării. Unii dintre ei, formați în ceasuri de veghe în alte mine. Alții pun mina pe lămpas pentru prima dată. Chemarea adincurilor se rostogolește, cu voce intensă pină departe. Logoditi cu ea, o bună parte dintre cei sosiți își mențin legămîntul făcut, intrarea în mină confirmind a avea sen-

Tovarășul Ion Gheorghe Maurer a primit pe Nguyen Duc Van

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, Ion Gheorghe Maurer, a primit vineri la amiază într-o vizită protocolară de prezentare pe Nguyen Duc Van, șef al Reprezentanței permanente a Frontului Național de Eliberare din Viet-

namul de Sud în Republica Socialistă România.

La întrevedere, care s-a desfășurat într-o atmosferă cordială, a participat Vasile Gliga, adjunct al ministrului Afacerilor externe.

(Agerpres)

Aniversarea a 100 de ani de la înființarea Asociației generale a muncitorilor din Timișoara și a 75 de ani de la crearea Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România

ADUNAREA FESTIVĂ DIN CAPITALĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Vineri după-amiază a avut loc, la Ateneul Român, adunarea festivă organizată cu prilejul aniversării a 100 de ani de la înființarea Asociației generale a muncitorilor din Timișoara și a 75 de ani de la crearea Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România.

În prezidiul adunării au luat loc tovarășii: Chivu Stoica, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Virgil Trofin, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Constantin Drăgan, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al U.G.S.R., Leonte Răutu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., Ștefan Voitec, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., președintele Marii Adunări Naționale, Dumitru Colui, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., Dumitru Popa, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal București al P.C.R., primarul general al Capitalei, Gheorghe Stoica, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., Maria Groza, vicepreședinte al Marii Adunări Naționale, Constantin Pirvulescu, președintele Comisiei centrale de revizie a C.C. al P.C.R., Ion Iliescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, Ion Popescu-Putur, membru al C.C. al P.C.R., directorul Institutului de studii istorice și social-politice de pe lângă C.C. al P.C.R., Gheorghe Vasilechi, membru al C.C. al P.C.R., membru al Comitetului foștilor deținuți antifasciști din România, Anton Breitenhofer, membru al C.C. al P.C.R., acad. Petre Constantinescu-Iași, prof. Banyai Ladislau, scriitorul Eugen Jebeleanu, Constantin Traudafrescu, Ion Turcu și Pavel Bojan — vechi membri ai Partidului Comunist Român, Dumitru Anton, muncitor la Uzinele „Tim-puri Noi”.

În sală erau prezenți membri ai C.C. al P.C.R. și ai guvernului, vechi militanți ai mișcării revoluționare și democratice, conducători de instituții centrale și organizații obștești reprezentanți ai vieții cultural-științifice, oameni ai muncii din întreprinderile și instituțiile buciureștene.

Adunarea a fost deschisă de tovarășul Dumitru Popa.

Despre semnificația celor două evenimente — momente importante în glorioasă luptă a clasei noastre muncitorești pentru înființarea idealurilor de libertate și progres, pentru cauza socialismului în România și în lumea întreagă — a vorbit tovarășul Gheorghe Stoica.

Expunerea a fost urmată cu viu interes și subliniat în repetate rânduri cu aplauze.

În pag. a II-a cuvîntarea tovarășului Gheorghe Stoica.

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 6033 8 PAGINI — 30 BANI SÎMBĂTĂ 12 OCTOMBRIE 1968

„ATENEBUL STUDENTESC”

Avem o tineretă o simt un spa de mare interes din partea studenților. Ateneul studentesc debutează în lumea universității lușteră și plină de viață, trezind speranțe și producând impresii.

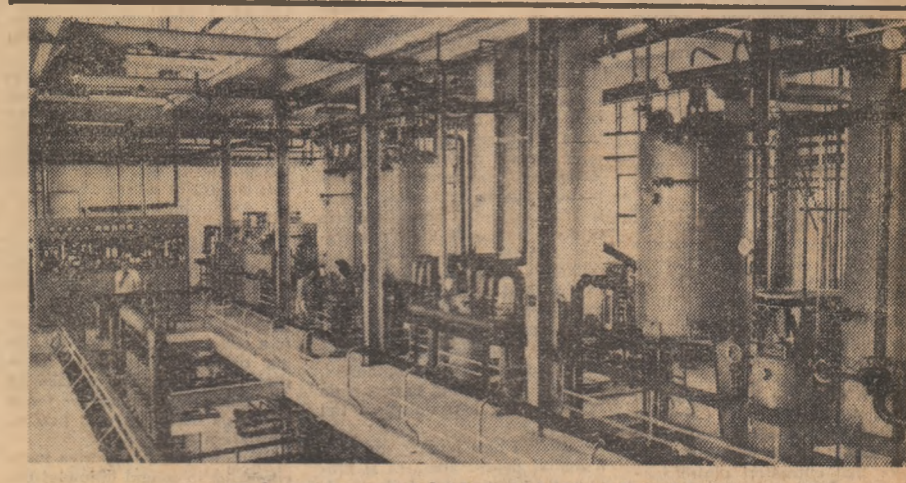
O mișcă de studenți din o mișcă manifestă o activitate neobișnuită din care un mare lucru depinde Ateneul studentesc și la noi.

Este semnat astfel actul de schimbare a locurilor din vecinătate, obligate, curând, la modificări capitale. Cupola de aer din această parte a țării, obișnuită să-și datorce celebritatea vecinătății unor turle voievodale edificată în alte zodii, presimțe cu nimere cele ce se vor întâmpla. De la jumătatea anului 1965, din coșul pieptului, muntele a început să elibereze tonele de zinc.

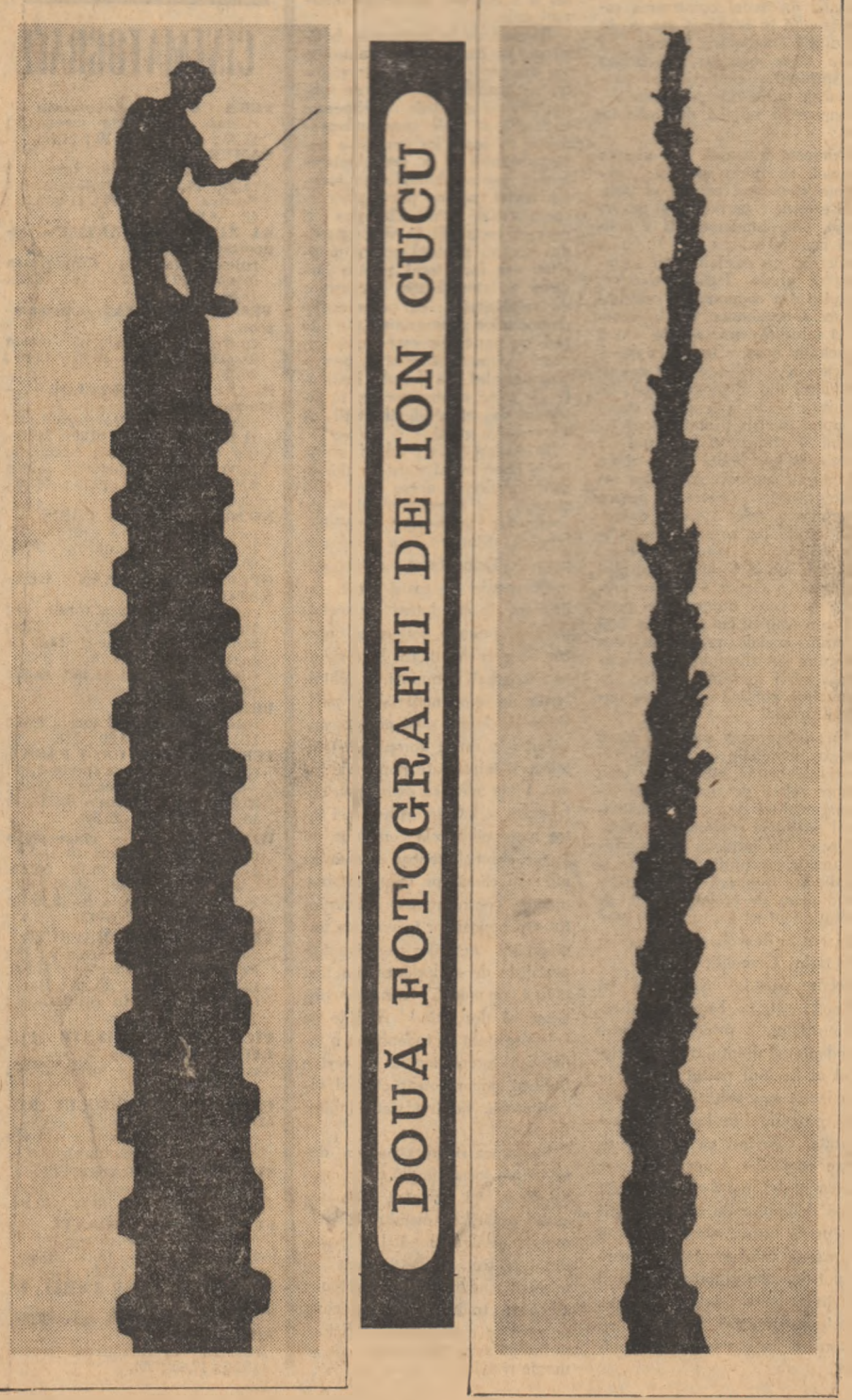
Un ritual care de atunci se desfășoară zilnic având de cart cîteva mii de oameni. Tineri și vîrstnici, veniți de peste țara, se adună în țării. Unii dintre ei, formați în ceasuri de veghe în alte mine. Alții pun mina pe lămpas pentru prima dată. Chemarea adincurilor se rostogolește, cu voce intensă pină departe. Logoditi cu ea, o bună parte dintre cei sosiți își mențin legămîntul făcut, intrarea în mină confirmind a avea sen-

U. UDROIU

(Continuare în pag. a VII-a)

Vedere interioară a Fabricii de ulei „Unirea” din Iași

DOUĂ FOTOGRAFII DE ION CUCU

Încă 13 500 ha de livezi

Celor peste 400 000 de hectare de livezi li se vor adăuga în toamna aceasta încă 13 500 ha, cea mai mare parte din această suprafață, aparținând cooperativelor agricole. Pregătirile pentru noile plantări se intensifică odată cu apropierea căderii frunzelor, moment ce marchează începerea acestei importante acțiuni.

Ca și în anii precedenți, noile plantări se vor face masiv, în zona dealurilor, cu condiții deosebit de prietenoase pentru pomicultură, situate în special în județele Bistrița-Năsăud, Argeș, Bihor, Cluj, Sălaj și Satu Mare. Vor fi extinse însă în proporții mai mari decât în anii trecuți livezile intensive de meri și peri, în principalele bazine pomicole ca Dimbovița, Fălciuc, Hatoș, Carei și cele de piersici, la Medgidia, Mangalia și Dioșig. La toate speciile se folosesc soiuri ce dau recolte mari și de calitate apreciate de consumatori.

ÎN PAG. A III-A:

- Convorbiri despre: RECEPTAREA LITERATURII
- A.B.C. cotidian

ÎN PAG. IV-V:

- ANTENE — Suplement de știință și tehnică

ÎN PAG. A VI-A:

- Idei și repere
- Satiră și umor

ÎN PAG. A VII-A:

- Azi se deschide a XIX-a Olimpiadă

FIECARE ORĂ ESTE PREȚIOASĂ PENTRU STRINGEREA RECOLTEI

Problema de stat sau cooperatistă a agriculturii din aceste zile este deosebit de încălzită. Continuu recoltarea culturilor tirzii, a legumelor, cartofilor, strugurilor, se stringe și se inslozează furajele, se efectuează pregătiri în vederea plantării pomilor și semănarea legumelor de primă apariție. Totodată, o parte însemnată a forțelor este reparată pentru însămințarea culturilor de toamnă. Toate lucrările sînt la fel de importante iar executarea lor nu suferă nici o zi de amîinare. Grăbirea acestor lucrări este determinată de timpul destul de înaintat și de pericolul ca o parte din produse să se deprecieze pe cîmp dacă nu sînt strînse la vreme.

Evident, una din principalele lucrări rămîne strînsul recoltei. Deși în primăvară și la începutul verii, în principalele regiuni agricole ale țării a binutit o secetă excesivă, ca urmare a măsurilor energice luate de partid, a muncii lucrătorilor ogoarelor, producția agricolă este în măsură să asigure aprovizionarea corespunzătoare a populației și satisfacerea altor nevoi ale economiei naționale. Dar o parte din această recoltă se mai află încă pe cîmp. După datele centralizate de Consiliul Superior al agriculturii rezultă că la sfîrșitul de zahăr a mai rămas de recoltat circa 65 la sută din suprafața cultivată, la porumb și cariofi aproape 60 la sută. Este pe punctul de a fi terminat recoltatul la floarea-soarelui și în poroșori. Trebuie să se înțeleagă de către toate unitățile, de către toți lucrătorii de pe ogoare că recolta trebuie strînsă, indiferent de condițiile climatice, că nu poate fi admisă nici o secundă pentru întîrzieri, că este de-a dreptul condamnată la atîndinea acelor conducători de unități și lucrători care nu fac totul pentru ca toate forțele existente să lucreze la recoltat și însămințat.

Executarea la timp a acestor lucrări cere o organizare exemplară a muncii care să permită folosirea cu maximum de randament a mașinilor și celorlalte utilaje, a întregii forțe de muncă afectate. În multe unități agricole s-a dat curs acestui imperativ și nu puține sînt acelea care au terminat recoltatul principalelor culturi sau se află într-un stadiu avansat. Sînt, însă, în aproape fiecare județ destule cooperative agricole de producție sau ferme de stat în care strînsul recoltei nu numai că nu s-a încheiat în graficele inițiale dar este mult rămas în urmă. Situația din aceste unități prezintă cel puțin două consecințe negative: pe de o parte faptul că producția nu este strînsă la timp este pîndit de pericolul deprecierii și deci al diminuirii.

B. MERIȘANU

(Continuare în pag. a VII-a)

caleidoscop

Horatul descria într-o satiră pe îndivul acesta, cu aparținerea rezonabile, cronofag și filozof, băutor de cafele și moară de cuvinte. N-ar strica să reluăm un portret etern, transmis prin secole în forme variabile, cu fațete noi, cu o teatrală dorință de a te iubi, de a te sufoca. În general, laie frunze la ei, stă la Granită, cum i se spune unei vechi clădiri în care se depozitau legume, devenite peste noapte bar de zi cu comiac și fele minijupate, cloceste, are timp, și se mîscă după arar. Pe la opt lei la gustarea de dimineață, pină la 9 cîteste ziar, și la 10 se înfiltează cu o stîrpe proaspătă, ea plăcintă caldă.

— Ai auzit? N-ai auzit. A dormit toată noaptea cu vestea în cap, cel mai ades fabricată în cuporul de gin-duri leșnate ce-l stă pe umeri. Noutatea este de o turbură-

N-a nimerit. Te bagă în urmă și oteră și o ocaze: un landou de copii cu suspensie ca la Mercedes. Bine, bine, n-ai copil, o să-l faci, slavă Domnului, mai e vreme!

Nu te iari. Îți po-vestește copilăria lui pină la orele 13, ceva tenebros și tragic, mai tare ca Două orfeline.

— Ai auzit, nu? — Am auzit... Atunci, dacă ai auzit, să mergi cu el la un amic comun, stie o multime de lucrări nemăpomenite. El, ca devotat, vrea să te servească.

— Dar nu sînt în pană de subiecte. Vinde-i-l lui Y. poate.

— Dumitale și se potrivește ca o mănăușă... — Nene, am treabă... — Sîtu, pară că n-am? Am, dar uite că-mi pierd vremea cu-ă.

— Tocmai de-ăia... (Continuare în pag. a VII-a)

de EUGEN BARBU

toare nesemnificative, dar asta nu-l îngrijorează. Nu vrei să știi ce elne s-a culcat nevasta lui cutare? Să-ți spună el atunci cine ești? duminică la Cluj. Nu te interesează neli asta, atunci poate vrei un panoramio social de ultimă oră.

Dar un costum englezesc de la un mort care nu l-a pus decit o dată, la nunta fle-ai, nu dorești? Nu dorești o gabardină atunci? Extra, dormi în ea, te speli, faci de toate, nu se cunoaște! — Nu vreau, domnule!

ACTUALITATEA PE SCURT • ACTUALITATEA PE SCURT • ACTUALITATEA PE SCURT

Aniversarea a 100 de ani de la înființarea Asociației generale a muncitorilor din Timișoara și a 75 de ani de la crearea Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România

Cuvîntarea tovarășului Gheorghe Stoica

Sărbătorim anul acesta centenarul Asociației generale a muncitorilor din Timișoara, cea dintâi organizație muncitorească cu scopuri politice din patria noastră, și împlinirea a trei sferturi de veac de la constituirea primului partid propriu al proletariatului român — Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România, eveniment remarcabile din istoria clasei muncitoare, a forțelor progresiste ale poporului.

Aniversând aceste două evenimente, evocăm cu legitimitate minimele tradiții ale mișcării noastre muncitorești, ale luptei sale pline de sacrificii împotriva exploatații și asuprii, pentru transformarea revoluționară a societății românești pe drumul socialismului.

O istorie de peste un secol stă grăitoare mărturie că, de timpuriu, proletariatul român și mișcarea sa revoluționară, situate pe poziții corespunzătoare coriențelor obiective ale dezvoltării sociale, s-au manifestat ca purtătoare de nădejde ale aspirațiilor spre progres, spre eliberare socială și națională ale poporului muncitor. Maturizându-se permanent din punct de vedere politic, sorbind din izvorul vii al înfruntărilor revoluționare a marxismului, mișcarea muncitorească a luat atitudine militantă față de problemele vitale ale țării.

Adnc ancorată în solul realităților românești, mișcarea noastră muncitorească, înțelegând că țelurile luptei pentru libertate și dreptate socială sînt proprii proletariatului de pretutindeni, a fost încă de la apariția sa solidară cu oamenii muncii din celelalte țări, afirmându-se ca un detașament activ al mișcării muncitorești internaționale.

Această împlinire firească între patriotism și internaționalism s-a manifestat ca o trăsătură esențială a istoriei mișcării revoluționare din țara noastră, găsindu-și o strălucită înfrățire în activitatea Partidului Comunist Român, sub a cărui conducere întreprinsă a fost înfruntat viul celor mai cutătați dintre înfrății noștri — triumful socialismului pe pămîntul României.

Dezvoltarea forțelor de producție și extinderea relațiilor capitaliste stimulată în a doua jumătate a secolului trecut de evenimente istorice cruciale — Unirea Moldovei cu Țara Românească și cucerirea independenței de stat — au determinat prefeceștile esențiale în structura economică și socială a patriei noastre. În procesul dezvoltării industriei capitaliste a luat naștere, a crescut numeric și s-a dezvoltat ca clasă de sine stătătoare proletariatul — care, prin locul său în producție, prin natura sa de clasă, reprezintă forța socială cea mai înaintată a societății.

Asupra formării și dezvoltării clasei muncitoare și mișcării sale revoluționare au influențat puternic împrejurările istorice în care avea loc acest proces, caracterizate prin persistența unor puternice rămășițe feudale și subjugarea țării de către marile puteri străine. Indulgenta stăpînire otomană și habburgică, războaiele purtate de marile imperii vecine pe teritoriul țărilor române, au frînat progresul social-economic, au determinat rămânerea României în urmă față de alte țări. Masele muncitoare erau supuse dublei asuprii sociale și naționale. Afirmându-se în asemenea condiții, mișcarea revoluționară a proletariatului s-a desfășurat în strînsă legătură cu lupta generală a poporului nostru pentru înfruntarea jugului dominației străine și realizarea statului național unitar și independent.

Condițiile specifice ale evoluției capitalismului în România au determinat adîncirea contradicțiilor sociale dintre proletariat și burghezie.

Tradițiile luptelor duse de generațiile anterioare împotriva sîmbriei clasei exploatare, a împingerii străine, pentru dreptul poporului nostru de a trăi liber și neatințat, au favorizat organizarea proletariatului și creșterea combativității sale de clasă. Steagul de luptă al proletariatului a concentrat în culetele sale, alături de idealul socialismului, năzuințele țărănimii oprise, luminate prin veacuri de flăcări marilor războaie țărănești care au învolburat întreaga perioadă feudală, ca și revendicările nelimpnitate ale revoluțiilor de la 1821 și 1848 care au impurpurat zorii epocii moderne a României.

Conținutul patriotic, democratic, umanist al culturii, trăsăturile revoluționare și tendințele materialiste ale gândirii progresiste, ilustrate de personalități prominente ca Nicolae Bălcescu, Mihai Kogălniceanu, George Barițiu, C. A. Rosetti, Cezar Bolliac, Eftimie Murgu și alții, au constituit — la rîndul lor — acel climat cultural, științific și ideologic care a favorizat procesul dezvoltării conștiinței de sine a proletariatului român, răspîndirea și asimilarea ideilor socialismului științific, Nemurtoarele înfrățiri a lui Marx și Engels, care a început să reoadească pe acest teren social și spiritual fertil, o dezvoltare o călăuză sompă a reprezentanților înaintați ai muncitorilor din România.

O importanță deosebită a avut strădania militanților socialiști de a aborda, în lumina socialismului științific, probleme nodale ale evoluției sociale și politice a României, ale mișcării muncitorești.

Pe baza experienței proprii și a fraților de clasă din alte țări, partea cea mai înaintată a proletariatului român și-a format convingerea că succesul luptei muncitorilor este legat de unirea eforturilor și organizarea rîndurilor, operă înfrățită treptat, corespunzător dezvoltării muncitorimii, creșterii conștiinței sale de clasă. De la asociațiile profesionale de ajutor mutual — între care Asociația lucrătorilor tipografici din București formată în 1858 — s-a ajuns în scurtă vreme la constituirea de organizații cu caracter politic, bazate pe principiul luptei de clasă. Același curs firesc de dezvoltare cunoștea mișcarea muncitorească din Transilvania, afirmându-se tot mai puternic în luptele pentru emanciparea socială și națională a populației din acest străvechi teritoriu românesc. Se formază organizațiile profesionale, între care o importantă contribuție la apărarea intereselor muncitorilor a adus asociația creată la Brașov în 1846.

Prima organizație de clasă, cu țeluri politice, a fost Asociația generală a muncitorilor din Timișoara, înființată la 11 octombrie 1868, — dovadă emoționantă a vechimii mișcării noastre muncitorești. Acum 100 de ani, Timișoara, concentrînd un important număr de fabrici, se remarcă drept unul dintre centrele principale ale Transilvaniei, aproape un sfert din cei 32.000 de locuitori ai orașului bănațean fiind muncitori. În pofida ingerințelor autorităților, adunarea de constituire a asociației timișorene a numărat printre membrii fondatori 800 de muncitori, numărul lor crescînd în decurs de numai câteva luni de peste trei ori.

Încă din faza inițială, asociația a militat pentru apărarea și promovarea intereselor muncitorimii.

„...Din partea statului — declara un membru al ei — nu putem aștepta să se îngrijască de bunăstarea clasei muncitoare. Muncitorii își poate fi un viitor nu prin forțele sale proprii. Programul organizației punea pe primul plan lupta politică pentru libertate și drepturi democratice — votul universal și direct în alegerea parlamentare, județene, orășenești și comunale; dreptul nelimitat de asociere, intrunire și cuvînt; libertatea presei; echilibrata funcționarii publici; egalizarea echitabilă a impozitelor; desființarea tuturor ordinelor clericale și folosirea avizului bisericesc în scopuri educative; înarmarea generală a poporului; constituirea unui stat independent bazat pe principiul egalității în drepturi cu tuturor naționalităților.

Aceste prevederi programatice evidențiază că situația Transilvaniei de provincie aflată sub stăpînirea străină determina muncitorimii să imbine lupta pentru revendicări sociale cu lupta pentru emanciparea națională.

Prin obiectivele majore care și le propunea, muncitorimea timișoreană se situa pe pozițiile celei mai avansate ale timpului și, în pofida unor limite inerente — multitudine pentru îmbunătățirea stării materiale și politice, pentru eliberarea tuturor exploataților și asupriților, indiferent de naționalitate, a reușit să contenească în luptă importante forțe sociale.

Un mare merit al acestei organizații politice, în care activau înfrății români, maghiari, germani, sîrbi și alte naționalități, îl constituie orientarea spre socialismul științific, orientare accentuată după afilierea la Internaționala I condusă de Karl Marx și Friedrich Engels. Frunțașii asociației, cum au fost Carol Farcaș, muncitor metalurgist din Reșița și Gheorghe Ungureanu, muncitor croitor din Timișoara, cunoșcîndu-și ca militanți activi și internaționaliști, au avut strînsă legătură cu conducătorii acesteia, precum și cu conducătorii și diferitelor secții din alte țări. În spiritul lozincilor marxiste, Asociația muncitorească de la Timișoara a promovat activ legături cu organizații muncitorești din alte țări, și-a trimis reprezentanți la Congresul Internațional I din septembrie 1872, susținînd propunerile socialiste revoluționare în frunte cu Marx și Engels. Alarmate, autoritățile reacționare constatau că „organizații muncitorești asociate sub denumirea de Asociația generală a muncitorilor din orașele Timișoara, Arad, Sibiu, Brașov, Reșița, Anina, Orăștie... s-au declarat a fi internaționale... ele aparțin celor ce urmează Internaționala I”.

Relevînd în fața oamenilor muncii din Timișoara legăturile internaționaliste ale mișcării noastre muncitorești, tovarășii Nicolae Ceaușescu spunea: „...aici s-au pus bazele Asociației muncitorilor care a unit lucrători de diferite naționalități din Timișoara și care încă de la început, a acționat în strînsă legătură cu Internaționala I, în spiritul solidarității internaționale cu oamenii muncii de pretutindeni. Conducătorii acestei asociații, ca de altfel și conducătorii altor asociații muncitorești

din țara noastră, au avut legături cu conducătorii Internaționalii I, cu Marx, cu Engels. De acești mari gânditori și militanți revoluționari noi am învățat că trebuie să luptăm pentru unirea oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, pentru egalitatea în drepturi a tuturor popoarelor, a tuturor națiunilor lumii”.

Intensificarea valului reacționar în întreaga Europă, după înfrîngerea Comunei din Paris, s-a răsfîrțit și asupra Asociației generale a muncitorilor din Timișoara, care a fost dizolvată în 1872. Dar eoul activității desfășurate nu s-a stins o dată cu ea, ci s-a răsfîrțit binefăcător în opera de organizare a rîndurilor clasei muncitoare, înscindîndu-și astfel numele la loc de cinste în istoria mișcării revoluționare din România.

În condițiile adîncirii procesului de dezvoltare capitalistă a țării, în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, organizarea proletariatului român capătă forme tot mai înalte.

La răspîndirea marxismului și-a adus o contribuție substanțială numeroase publicații de prestigiu, printre care revistele „Contemporanul”, „Revista socială”, „Drepturile omului” și „Munca”. O activitate teoretică laborioasă, bine cunoscută și peste hotare, a desfășurat Constantin Dobrogeanu-Gherea.

Orientarea spre marxism a mișcării socialiste din România s-a bucurat de o înaltă preferință pe plan european. Luînd cunoștință de unele lucrări ale frunțașilor mișcării de la noi, Friedrich Engels aprecia în scrisoarea adresată în 1888 lui Ioan Nădejde: „...Spre marea mea satisfacție, din citirea lucrărilor dumneavoastră am putut să mă conving că socialismul din țara dumneavoastră acceptă în programul lor principii fundamentale ale teoriei care a reușit să grupeze într-un singur detașament de luptă majoritatea covârșitoare a socialistilor din Europa și America — teorie care de defunctul meu prieten, Karl Marx”.

Studiul atins de mișcarea muncitorească în pragul ultimului deceniu al secolului trecut a ridicat cu acuitate cerința înăruirii unității de acțiune a coriențelor muncitorești și socialiste, a creării unui partid unic muncitoresc. Încă în 1855, cotidianul socialist „Drepturile omului” lăsa cuvîntul de ordine: „Partidul muncitoresc — iată tînta imediată a socialistilor”. Constituția, în Compasul din 1893, a Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România a însemnat realizarea acestui deziderat, marcînd un moment de însemnată istorie în dezvoltarea mișcării muncitorești și a luptelor sociale din țara noastră.

Programul adoptat de primul Congres al P.S.D.M.R. sublinia rolul istoric al clasei muncitorești și sarcina social-democratice de a organiza proletariatul, de a organiza poporul muncitor în vederea emancipării lui sociale. Pentru prima dată în istoria României, un document programatic al clasei muncitoare proclama necesitatea luptei pentru „desființarea proprietății private asupra mijloacelor de producție și prefăcerea lor în proprietate socială”, „distrugearea societății burgheze și întemeierea societății socialiste” — expresie a unei înaintate conștiințe de clasă fundamentate de ideile socialismului marxist.

Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România a concentrat apleții opinii publice progresiste asupra unor probleme vitale privind progresul țării, s-a pronunțat pentru industrializarea ca bază a progresului economic și social, a militat pentru rezolvarea democratică a problemei agrare, pentru un regim democratic care să asigure masei liberă și drepturi fundamentale cetățenești, a proclamat principiul egalității între poporul român și naționalitățile colonizatoare, a susținut legitimitatea aspirațiilor desăvîrșite ale statului național unitar român. Sub conducerea P.S.D.M.R., luptele proletariatului capătă un caracter mai organizat, mai conștient, crescînd în intensitate și amploare.

Una din trăsăturile deosebite ale mișcării noastre muncitorești o constituie dezvoltarea legăturilor de solidaritate frățească cu proletariatul din alte țări, participarea la mișcarea muncitorească internațională. Mulți militanți români între care Mircea Rosetti, Gheorghe Panu, Vasile Conta, Zamfir Arbore au activat în rîndurile Internaționalii I, iar alții, cum au fost Dimitrie Dobrescu, Ion Cernătescu, Constantin Haralambie au înfruntat gloriose rejecții pe la birourile Comunei din Paris. Cluburile noastre muncitorești au participat la înființarea și la activitatea Internaționalii a II-a. Adine pătrunseră de solidaritate internațională a tuturor popoarelor muncitoare social-democratice românești va înfrînta toate îndatoririle ce urmează din această solidaritate”, se declara solemn în programul Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România. Trănice și fecunde sentimente de solidaritate frățească, raporturi de înfrățire reciprocă multilaterale s-au dezvoltat între mișcările revoluționare din România și din țările vecine — Rusia,

Bulgaria, Ungaria, Serbia, ca și între organizațiile proletariatului din țara noastră și din Franța, Germania, Italia, Polonia, Austria, Spania și alte țări.

Este cunoscut, tovarășii, că după o existență de șase ani, partidul social-democrat a fost vremelnic dezorganizat, ca urmare a acțiunii trădătoare a elementelor reformiste din conducere, care au trecut în rîndurile partidului liberal. Trădarea săvîrșită de așa-zisii „generoși” a constituit o grea lovitură pentru proletariat, dar ea nu a putut să paralizeze mișcarea muncitorească. Partea înaintată a proletariatului a continuat lupta, mișcarea muncitorească nu a încetat nici o clipă, înfrîmînd încă o dată teoriile reacționare care decretau socialismul în România drept o „plantă exotică”. Activitatea asociațiilor profesionale, a cluburilor și coriențelor muncitorești, a presei socialiste a cuprins din ce în ce mai mulți muncitori, care în 1905 au trecut hotărît la acțiunea de reorganizare a proletariatului nostru, în cadrul mișcării sindicale.

Un moment important în perioada de reorganizare a forțelor revoluționare ale proletariatului român l-a constituit puternica solidaritate cu revoluția populară din Rusia, din anul 1905, vigurosă ridicare la luptă împotriva absolutismului țarist, pentru libertate. În rîndurile muncitorilor români au găsit căldura și susținerea marinarilor răsulați de pe crucișătorul rus „Potemkin”. Valul de simpatie față de răsulații din partea poporului nostru a contribuit substanțial la fixarea atitudinii guvernului român, care nu a acceptat cererea guvernului țarului de extrădere a potemkinștilor. Insuși Lenin aprecia că: „Aceasta, desigur, era și de așteptat de se respectă”. Solidaritatea cu marinarii revoluționari de pe „Potemkin” a rămas în istoria ca o grăitoare expresie a tradițiilor internaționaliste de care a fost animată clasa noastră muncitorească.

Militanți revoluționari ca Ioan C. Frim, Ștefan Gheorghiu, Mihail Că. Bîjar, Alecu Costăntinescu, Vasile Agnoștie și alții, sprînzîndu-se pe partea înaintată a proletariatului, au reușit să reorganizeze mișcarea sindicală, iar în 1910 s-a refăcut partidul socialist. Prevedînd moștenirea înăstărilor, Partidul Social-Democrat în ciuda inconsecvențelor politice-ideologice și a prestațiilor specifice Internaționalii a II-a, s-a aflat în micul luptelor revendicative economice și politice al acțiunilor muncitorești antirăzboinice, a participat activ la organizarea Conferinței de la Zimmerwald, în cadrul căreia s-a situat pe poziții înalte de luptă împotriva războiului imperialist.

În marea socialistă, poporul nostru a avut un sedenț înfrînt, dar nu a fost înfrînt pentru că statul național unitar, realizarea dreptului de a fi unicul stăpîn al vieții sale și al patriei.

Înconștient un îndelungat proces istoric, unificarea organizațiilor și politice a celor două partide de ale clasei muncitoare pe baza de neclintit a ideologiei marxist-leniniste a constituit un eveniment crucial în dezvoltarea mișcării noastre muncitorești, în viața politică a țării, înfrîntînd capacitatea de luptă a întregului popor.

Complexitatea procesului de dezvoltare și maturizare a organizațiilor socialiste a reliefat ca o cerință logică creșterea continuă a rolului conducător al Partidului Comunist.

Partidul comunist a dobîndit rolul conducător pe care-l deține astăzi în societatea noastră prin lupta sa necruțată, grea și plină de sacrificii, dusă de-a lungul a aproape cinci decenii, prin activitatea neobosită pe care o întreprinde în slujba clasei muncitoare, a întregului popor și a patriei, prin devotamentul său neclintit față de principiile marxism-leninismului și a cauza socialismului. Politica partidului, întemeiată pe aplicarea creatoare a adevăraților generale ale marxism-leninismului la condițiile țării noastre, înfrîntuindu-se cu nestrămutată încredere de muncitorime, țărănimie, intelectuali, de toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, a asigurat lichidarea exploatații omului de către om, triumful definitiv al socialismului, mînată transpunere în realitate a visului altor generații de revoluționari proletari.

Vorbitorii s-a referit în continuare la rezultatele importante obținute în înfrățirea programului elaborat de Congresul al IX-lea și Conferința Națională a partidului de industrializare socialistă, de dezvoltare a agriculturii, de ridicare a nivelului de trai al poporului, de dezvoltare a științei și culturii, a democrației socialiste.

Întregul nostru popor își manifestă cu nețărmurită încredere așteptamentul față de politica internă și externă a partidului și statului, unitatea sa în jurul partidului, a Comitetului său Central în frunte cu secretarul general, tovarășii Nicolae Ceaușescu, hotărîrea neșărmurată de a munci cu abnegație pentru a dezvolta construcția socialismului, a asigura progresul susținut al patriei.

Drumul ascendent parcurs de-a lungul unui secol evidențiază faptul că mișcarea noastră muncitorească, Partidul Comunist Român

muncitorești, a luptei nelnduplecate duse de aripa revoluționară a mișcării socialiste împotriva oportunistului, pentru triumful ideologiei marxist-leniniste. Continuu lupta de veacuri pentru eliberarea socială și națională, cele mai bune tradiții ale mișcării muncitorești și socialiste, Partidul Comunist Român, de la nașterea sa și-a legat strîns destinele de cele ale proletariatului și ale întregului nostru popor muncitor, afirmîndu-se în același timp ca un detașament activ al marii mișcări comuniste, democratice și progresiste pe plan internațional.

În perioada dintre cele două războaie mondiale, partidul nostru comunist, alături de se înfruntă luptei pentru revendicările clasei muncitoare și ale tuturor maselor exploatare, s-a manifestat în același timp viguros cu preluarea marilor bătălii de clasă ale proletariatului internațional, al ampler acțiuni antifasciste și antirăzboinice. Comuniștii români au militat consecvent pentru prietenia cu Uniunea Sovietică, au sprijinit cu arma în mînă forțele republicane spanole, au fost soldații cu lupta revoluționară din China, cu lupta dreaptă a poporului abisalion împotriva agresiunii fascistei Italiei, au fost alături de popoarele Austriei, Iugoslaviei, Greciei și ale celorlalte țări crotopile de hitleristi, au ajutat popoarele Cehoslovaciei și Poloniei victime ale războiului mondial dezlănțuit de Germania nazistă, au dat grele jefuri în lupta împotriva hitlerismului, împotriva războiului antisovietic, în detașamentul de partizan din Uniunea Sovietică, Cehoslovacia, Franța, Belgia.

În luptele purtate împotriva exploatații burghezo-moșierești, a fascismului și războiului hitlerist, în focul insurjecției armate, în bătăliile de pe frontul antihitlerist, alături de glorioasa armată sovietică, comuniștii s-au situat în fruntea maselor populare, au înscris gloriose fapte de eroism și abnegație revoluționară.

O mare importanță pentru succesul luptei revoluționare a avut lichidarea sciindării mișcării muncitorești, sciindării care a dus mari daune clasei muncitoare, forțelor progresiste. Realizarea Frontului Unic Muncitoresc, în aprilie 1944, între Partidul Comunist Român și Partidul Social-Democrat, acțiunea clasei muncitoare de pe o singură platformă au constituit un element ce a accelerat unirea forțelor interesate, în răsturnarea regimului fascist, a contribuit în mare măsură la succesul insurjecției armate din august 1944, a dinamizat și a cimentat forțele democratice în cursul revoluției populare.

Sub conducerea comuniștilor, poporul român a deschis o eră nouă a istoriei sale — era socialismului și comunismului. Pe drumul revoluției populare, al construirii socialismului și-a găsit deplina realizare cea mai înaltă apărare a poporului român — dreptul de a fi unicul stăpîn al vieții sale și al patriei.

Înconștient un îndelungat proces istoric, unificarea organizațiilor și politice a celor două partide de ale clasei muncitoare pe baza de neclintit a ideologiei marxist-leniniste a constituit un eveniment crucial în dezvoltarea mișcării noastre muncitorești, în viața politică a țării, înfrîntînd capacitatea de luptă a întregului popor.

Complexitatea procesului de dezvoltare și maturizare a organizațiilor socialiste a reliefat ca o cerință logică creșterea continuă a rolului conducător al Partidului Comunist.

Partidul comunist a dobîndit rolul conducător pe care-l deține astăzi în societatea noastră prin lupta sa necruțată, grea și plină de sacrificii, dusă de-a lungul a aproape cinci decenii, prin activitatea neobosită pe care o întreprinde în slujba clasei muncitoare, a întregului popor și a patriei, prin devotamentul său neclintit față de principiile marxism-leninismului și a cauza socialismului. Politica partidului, întemeiată pe aplicarea creatoare a adevăraților generale ale marxism-leninismului la condițiile țării noastre, înfrîntuindu-se cu neșarmurată încredere de muncitorime, țărănimie, intelectuali, de toți oamenii muncii, fără deosebire de naționalitate, a asigurat lichidarea exploatații omului de către om, triumful definitiv al socialismului, mînată transpunere în realitate a visului altor generații de revoluționari proletari.

Vorbitorii s-a referit în continuare la rezultatele importante obținute în înfrățirea programului elaborat de Congresul al IX-lea și Conferința Națională a partidului de industrializare socialistă, de dezvoltare a agriculturii, de ridicare a nivelului de trai al poporului, de dezvoltare a științei și culturii, a democrației socialiste.

Întregul nostru popor își manifestă cu nețărmurită încredere așteptamentul față de politica internă și externă a partidului și statului, unitatea sa în jurul partidului, a Comitetului său Central în frunte cu secretarul general, tovarășii Nicolae Ceaușescu, hotărîrea neșărmurată de a munci cu abnegație pentru a dezvolta construcția socialismului, a asigura progresul susținut al patriei.

Drumul ascendent parcurs de-a lungul unui secol evidențiază faptul că mișcarea noastră muncitorească, Partidul Comunist Român

și au rădăcinile adine împlinite în viața și lupta clasei noastre muncitoare, își trag seva și vigoarea din legăturile indisolubile cu masele celor ce muncesc, din slujirea cu devotament a intereselor poporului, ale patriei. Acest drum istoric demonstrează cu putere că revoluția proletară este produsul logic al dezvoltării lumii și a fiicărei țări, al realităților interne, că victoria acestei revoluții, construirea socialismului și comunismului, pot fi asigurate numai prin lupta dusă în fiecare țară de masele populare, în frunte cu clasa muncitoare și partidul ei marxist-leninist. Forța și viabilitatea orînduirii socialiste izvorăsc din faptul că ea este aleasă în mod liber de poporul țării respective, reprezintă expresia voinței fiecărui popor, a intereselor sale vitale, că oamenii muncii sînt cei care făuresc noua societate și beneficiază de rezultatele activității lor constructive.

Perioada de un secol parcursă de mișcarea noastră muncitorească este străbătută ca un fir roșu de solidaritatea internaționalistă care a animat în tot acest răsîmp mișcarea noastră muncitorească și partidul ei revoluționar. Pentru noi, pentru partidul nostru, simpatia și sprijinul de care ne-am bucurat din partea clasei muncitoare internaționale și a mișcării comuniste și muncitorești din întreaga lume au constituit un puternic izvor de înfrățire, un imbold în lupta dusă împotriva exploataților, împotriva fascismului, pentru victoria revoluției populare, pentru construirea societății socialiste. La rîndul lor, mișcarea noastră muncitorească, Partidul Comunist Român, pornind de la înalta responsabilitate ce revine fiecărui detașament al mișcării comuniste și muncitorești pentru cauza socialismului și păcii în lume, și-au manifestat solidaritatea cu partidele comuniste și muncitorești frățești, cu forțele revoluționare din celelalte țări, au educat și educă clasa muncitoare, întregul popor, în spiritul internaționalismului proletar, al solidarității cu toate popoarele care luptă pentru libertate.

Noi avem profunda convingere că, făurînd socialismul în țara noastră, ne îndeplinim o datorie etică și în același timp internațională și în același timp internațională, deoarece cei ce este mai puternic fiecare țară socialistă, cu atât este mai puternic sistemul mondial socialist, cu atât sînt știute mai bine interesele mișcării comuniste și muncitorești internaționale, lupta forțelor antiprealiste de pretutindeni, cauza progresului și a păcii. După cum mișcarea noastră muncitorească s-a dezvoltat de-a lungul întregii sale istorii în strînsă legătură cu mișcarea muncitorească internațională, tot astfel construirea socialismului în România are loc în condițiile colaborării frățești cu toate țările socialiste, beneficiază de sprijinul și simpatia internațională a partidelor comuniste, a oamenilor muncii din celelalte țări.

Prietenia frățească și alianța trainică cu țările socialiste constituie elementul central al politicii externe a partidului și guvernului, linia fundamentală a politicii noastre externe. Cu Uniunea Sovietică, cu celelalte țări socialiste ne unesc legături trainice, izvorite din comunitatea orînduirii social-economice, din interesele și țelurile comune care animă popoarele noastre în opera de edificare a socialismului și comunismului, din ideologia marxist-leninistă — baza teoretică unică a luptei pentru triumful socialismului. Partidul și guvernul au militat și vor milita și de acum înainte cu consecvență pentru înfrățirea acestei prietenii, pentru dezvoltarea colaborării și cooperării multilaterale pe tîrm politic, economic, științific, tehnic, cultural, avînd ferma convingere că unitatea țării socialiste reprezintă o uriașă însemnată pentru construirea cu succes a noii orînduirii sociale, pentru înfrățirea pozițiilor socialismului și salvaguardarea păcii în lume, pentru zărmurirea politicii agresive a imperialismului.

Ca detașament activ al marii mișcări mondiale a comuniștilor, partidul nostru este legat prin strînsă relații de solidaritate internaționalistă de clasa muncitoare și partidele comuniste și muncitorești din întreaga lume. Îndelungate tradiții de unitate și colaborare frățească cu forțele revoluționare ale proletariatului de pretutindeni își găsesc astăzi continuarea în dezvoltarea legăturilor Partidului Comunist Român cu celelalte partide comuniste și muncitorești, pe baza marxism-leninismului, a principiilor independenței și dreptului imprescriptibil al fiecărui partid de a-și elabera de sine stătător linia politică, programul de luptă și de activitate. Convinși că ceea ce urmează partidele comuniste este incomparabil mai important decît orice deosebire de păreri, considerăm că tocmai aceste principii reprezintă fundamentul pe care se pot dezvolta raporturile frățești și încrederea între partide, coeziunea mișcării comuniste — puternică forță a contemporaneității.

În condițiile actuale, cînd țările socialiste, mișcarea comunistă și muncitorească internațională trec prin momente grele, grija pentru statornicirea unui climat de încredere și respect reciproc între statele comuniste și socialiste, între partidele frățești constituie o înaltă îndatorire internaționalistă, un imperativ al cauzei unității și coeziunii. Mai mult ca orînd, internaționalismul proletar cere în zilele noastre, ca în relațiile dintre țările socialiste, dintre partidele comuniste și muncitorești să se pornească de la marea diversitate de condiții economice, sociale, politice în care activează partidele frățești, de la sarcinile și preocupările diferite impuse de aceste condiții, de la dreptul fiecărui partid de a-și elabera de sine stătător politica, de la respectarea independenței fiecăruia, de la neamestecul în treburile interne, egalitatea în drepturi și respectul reciproc.

După cum colaborarea și cooperarea multilaterală dintre toate țările socialiste sînt menite să accelereze progresul fiecărei țări în parte, înaintarea ei pe calea socialismului, tot astfel colaborarea dintre partidele comuniste și muncitorești este chemată să contribuie la înfrățirea fiecărui partid marxist-leninist al clasei muncitoare, la consolidarea unității forțelor democratice și progresiste. Viața arată că unitatea mișcării comuniste și muncitorești internaționale este condiționată de unitatea fiecărui detașament al său, de trainicia rîndurilor sale, de forța sa politică și organizatorică. Interesele vitale ale mișcării comuniste și muncitorești, cerințele unității internaționale a comuniștilor, a clasei muncitoare impun ca în relațiile reciproce dintre partidele frățești să nu se promoveze acțiuni care ar putea duce la slăbirea unității politico-organizatorice a vreunui partid, a capacității lui de luptă. În această se manifestă o înaltă responsabilitate internaționalistă a fiecărui partid față de mișcarea comunistă mondială, căci slăbirea unității, a capacității organizatorice de luptă a vreunui partid frățesc ar duce la slăbirea clasei muncitoare din țara respectivă, eî și a intereselor mișcării comuniste și muncitorești în ansamblu său, cauzei socialismului și păcii în întreaga lume.

În acest spirit, Partidul Comunist Român, fidel internaționalismului socialist, trecînduși gloria de luptă al mișcării noastre muncitorești, este hotărît să acționeze în așa fel încît să contribuie la depășirea cît mai rapidă a greutăților prin care trec relațiile dintre țările socialiste, dintre partidele comuniste, la înfrățirea unității sistemului mondial socialist și a mișcării comuniste internaționale.

Pomînd de la importanța hotărîtoare pe care o are astăzi unitatea tuturor forțelor antiprealiste, ne manifestăm întreaga solidaritate cu mișcările de eliberare națională și noile state independente, cu lupta lor împotriva imperialismului și a neocolonialismului, pentru dobîndirea independenței, pentru dezvoltarea economică și progres social. Și în vîntul partidului nostru, poporul nostru muncitor vor face totul pentru lărgirea și intensificarea legăturilor de solidaritate cu organizațiile democratice și progresiste din alte țări, cu onoarele care luptă împotriva imperialismului, a neocolonialismului, cu forțele înaintate ale lumii contemporane, în interesul cauzei păcii, libertății și progresului social.

În același timp, tîntînd seama că în lume există state cu altă orînduire decît aceea din țara noastră, noi dezvoltăm relații de colaborare economică, politică, tehnică, științifică cu toate popoarele. Dezvoltarea colaborării multilaterale cu toate țările, indiferent de orînduirea lor social-politică, permite poporului nostru să participe activ la diviziunea mondială a muncii, la schimbările de valori materiale și spirituale ale lumii, să-și aducă contribuția la cauza prosperității și înfrățirii între toate popoarele lumii. Viața arată că extinderea colaborării și înfrățirea prieteniei între toate popoarele constituie un factor esențial pentru crearea unui nou climat pe arena internațională, pentru unirea eforturilor tuturor popoarelor în vederea împiedicării cercurilor agresive imperialiste de a dezlănțui un nou război mondial. Avem convingerea că dezvoltînd relațiile cu celelalte state ne îndeplinim o îndatorire internațională ce revine fiecărui popor constructor al socialismului, fiecărui stat iubitor de pace.

În munca și lupta pentru desăvîrșirea socialismului pe pămîntul României, pentru afirmarea unei țări care membră a sistemului socialist mondial, a partidului nostru ca detașament al mișcării comuniste internaționale, avem în tradițiile revoluționare, pe care le cîntîm astăzi, o nepuțabilă surșă generatoare de energie și avînt.

O NOUĂ CURSĂ PENTRU VIAȚĂ

— Insemnări —

Zburăm la bordul avioanei sanitare I.A.R.-813-YR-1AX.

Pilot: Dumitru Mișu. Duceți cu noi un kilogram de sînge, care urmează să fie lansat cu parașuta, peste câteva minute, deasupra statului Vintilă-Vodă. Buletinul meteorologic indică vîntul să: 14 metri pe secundă. Va fi greu. În satul Beceni, bolnava Tudora Niță așteaptă. Toate speranțele sînt în acest om. Dumitru este însoțit de ofițierul sanitar Năstase Răleanu. El va parașuta prețioasa înfrățitură: un kilogram de sînge pentru salvarea unui om.

„...Facem cîteva ocoluri de recunoaștere deasupra spitalului. Sîntem așteptați. Răleanu dă drumul parașutei. Oamenii surd. Și-au făcut și de data asta datoria.

CONVORBIRI DESPRE:

Nichita Stănescu:

„Avem nevoie de cititori talentați!”

— Dificultatea poeziei este o consecință estetică a evoluției ei?

— Nu, sau mai bine zis, ideal ar fi ca zonele dificile ale poeziei să fie clevite „ara avis” experimentale. În realitate, nu există un sincronism perfect între evoluția mijloacelor de expresie și educarea receptivității cititorului. Până la un punct, cum spunea regretatul profesor Tudor Vianu, hermetismul este o problemă de înțelegere, de recepție. Pentru un cititor receptiv la poezie, zona ei de hermetism este redusă; dar problema receptivității sportive este, la urma urmelor, o problemă de educație și, de ce nu, și de talent. Avem nevoie de cititori în aceeași măsură în care avem de scrisorii talentați.

— Ce înțelegeți prin „cititor talentat”?

— Un cititor talentat este un cititor pasionat, un cititor pentru care lectura nu constituie un prilej de a-și pierde timpul, el unul de a-și spori cu timpul operelor literare parcurse. Cititor talentat este pandantul scriitorului, este cel pentru care sint scrisese cărțile. Cui nu-i place poezia să n-o citească, altfel tot n-ar înțelege-o. Dacă n-al voce nu are rost să citiți.

— Sau dacă al voce trebuie să o cultivi. Există însă și cititori cu real talent de recepționare a literaturii dar care se desinteresază din unele rațiuni obiective.

— În invingerea acestor rațiuni obiective, literatura de bună calitate are un rol uriaș forța de atracție a literaturii (realizată, bună, de calitate — binecunoscută) coincide cu rolul și cu sarcina ei educativă. Și asta pentru că literatura de bună calitate înțelege categoria estetică de „Frumos” ca o treaptă superioară a categoriilor estetice. „Esteticul” este și treburile a o formă superioară, realizată, a „Esteticului”.

Cezar Baltag:

„Să avem sentimentul literaturii”

— Dificultatea ei se pare un fenomen specific literaturii moderne?

— Nu. Există o tradiție foarte bogată a literaturii dificile. În literatura noastră emetismul nu a apărut odată cu Ion Barbu se manifesta chiar la Dimitrie Cantemir. Și chiar înaintea lui Cantemir, în versurile intrinseci binatele de ritualurile populare de magie; descințite, blestimate — avem de-a face cu o poezie „dificilă” o poezie de mister. Enigma este cultivată în aceste versuri chiar cu ostentație.

— Dificultatea reprezintă, în literatura actuală, consecința despersonalizării creatorului, a unei creații bazate pe incantații, pe lăsarea liberă a jocului cuvintelor și sintagmelor?

— Nu, acest procedeu nu mai este de actualitate. Poetul cult este stăpîn pe magia cuvintelor. O provocă voluntar. Inspirație este, după părerea mea, un concept depășit.

— Misterele constituie o sursă de supra-sensibilizare, cu funcții diferite, una din acestea putînd fi CELEBRAREA. Literatura noastră, de exemplu, are bogate tradiții celebratoare. „Miorita” este un poem celebrator de mister; moartea. Misterul de adințime și specificitate unei literaturii. Inutil să se facă din dificultate o problemă, într-o literatură în care „Miorita” reprezintă pe artist și pe consumatorul de artă concomitent, ca orice creație folclorică de mare circulație.

— Bine, dar în cazul literaturii culte, unde se petrece o comunicare mai puțin directă, problema poate fi totuși deschisă. Cititorul nu mai este și ascultător, „spiritul” unei creații îi poate „scapa” mai ușor.

— Depinde de structura consumatorului. Există structuri de cititori — artiști și nearțiști. Mărturisesc totuși că nu am avut vreodată complexul cititorului. Eu prin cititor nu înțeleg o masă oarecare de oameni: elevi de ciclul elementar, sau surdomuți, adunați de voie, de nevoie la o sezoană. Cititorul de poezie la care mă refer are un prag de cultură și implicat de percepție mult mai ridicat.

De altfel, mitul dificultății a

Se vorbește curent despre o anumită „dificultate” a receptării literaturii, mai ales în legătură cu creația tinerilor. Faptul poate fi datorat unei complicități autentice sau formale și inutile. Opera nu poate fi justificată decît dacă e autentică, dacă dificultățile ei sînt cerute, adică organice. Nu altfel se judecă în cazul unor poezii ca, de exemplu, Eminescu, Macedonski, Arghezi, Blaga, Barbu, Bacovia. Există o dificultate de caracterizare, în afară de orice, de originalitatea autorului ei. În același timp se poate vorbi de dificultatea receptării de către public a unor opere, ceea ce nu înseamnă că ele sînt inaccesibile. Cimpul de valori literare nu este monoton, egal, ci dăruia ca problematică, mesaj, stiluri.

Fiecare epocă literară își are propria „dificultate” legată de noțiunile mesajului, a mijloacelor, a talentului individual.

Ce o caracterizează pe cea a tinerilor creatori de azi? Tinerii scriitori Nichita Stănescu, Cezar Baltag, Adrian Păunescu și Mihai Ungheanu vorbesc despre receptarea literaturii, temă care nu va fi niciodată epuizată, atît timp cît va exista literatura...

— Mi-e greu să vorbesc în acești termeni. În genere, cred că discuțiile despre literatură trebuie să nu uite obiectul, care, de la caz la caz este diferit și obligă la mutații în teoretizare. Așa încît, „dificultatea” mi se pare un termen inadecvat înțregii literaturii ce nu cedează unei prime lecturi. Să încerc o lansare în concret. Că Ion Barbu este un poet dificil e o realitate, dar numim cititorii ai poeziei sale pe toți acei care caută în realitatea unei opere o semnificație și nu se obișnuiesc să considere cea realitate ca atare. Într-o altă discuție termenul SENSIBILITATE, prin care eu înțeleg putința unei structuri de a-și modifica marginile de la operă la operă. SENSIBILITATEA este în cazul acesta inversul DOGMEI. Un om sensibil crede în fiecare clipă nu numai că tipurile umane sînt diverse, dar chiar că prototipul ideal suportă îmbunătățiri.

— Dificultatea este de cele mai multe ori spalmă de noi însine. De altfel, eu cred că dificultatea reală este un semn al unui univers nespus, demn, vinovat de împerejurare excepțională și săle.

— M-ar interesa și unele aspecte ale dificultății operelor în curs de elaborare. Mai ales în cazul tinerilor scriitori.

— Aici lucrurile se schimbă, pentru că dificultatea numește acea stare a operelor în care trăsăturile nu sînt definitive și dintre toate e clară numai fuga sensului.

— Dificultatea recepționării operelor tinere este egală cu dificultatea înțelirii cu un nou născut. Ce se va întâmpla de acum încolo? Ce destin îi așteaptă?

— Noi putem numai să pregătim condițiile exterioare ale dezvoltării sale, înaintea însă este simbul miraculos, confuz și dificil.

— Acest simbul de care vor-

— S-a făcut mult caz de inaccesibilitatea unor producții artistice, ca un corolar al izolării în „turnul de filde”. Este adevărat că există o anumită literatură dificilă, dar e necesar să deosebim dificultatea de inaccesibilitate. Așa zisele creații inaccesibile sînt de cele mai multe ori doar dificile, accesul spre sensul lor întîmplîndu-se mai multe obstacole, dar nu sînt porți închise pentru totdauna.

— În acest din urmă caz ele ar lega din sfera artei, care urmărește să transmită un sens. Un produs artistic nu poate fi inaccesibil prin clar condiția sa. Astfel, inaccesibilitatea ar fi o condamnare și ar exclude presupusa operă de la o competiție a valorilor, care nu se poate presupune decît în condițiile accesibilității. Dificultatea propune un acces ceva mai puțin obișnuit, cu alte cuvinte, putem recunoaște mai multe trepte de acces. O literatură lipsită de orice fel de „mister” nu mai este literatură, iar dificultatea este inclusă în ideea de mister.

— A cere oricărui produs literar să se muleze pe perceptivitatea lectorului comun, înseamnă să-i

— M-ar interesa și unele aspecte ale dificultății operelor în curs de elaborare. Mai ales în cazul tinerilor scriitori.

— Aici lucrurile se schimbă, pentru că dificultatea numește acea stare a operelor în care trăsăturile nu sînt definitive și dintre toate e clară numai fuga sensului.

— Acest simbul de care vor-

Mihai Ungheanu:

„Dificultatea nu înseamnă inaccesibilitate”

— S-a făcut mult caz de inaccesibilitatea unor producții artistice, ca un corolar al izolării în „turnul de filde”. Este adevărat că există o anumită literatură dificilă, dar e necesar să deosebim dificultatea de inaccesibilitate. Așa zisele creații inaccesibile sînt de cele mai multe ori doar dificile, accesul spre sensul lor întîmplîndu-se mai multe obstacole, dar nu sînt porți închise pentru totdauna.

— În acest din urmă caz ele ar lega din sfera artei, care urmărește să transmită un sens. Un produs artistic nu poate fi inaccesibil prin clar condiția sa. Astfel, inaccesibilitatea ar fi o condamnare și ar exclude presupusa operă de la o competiție a valorilor, care nu se poate presupune decît în condițiile accesibilității. Dificultatea propune un acces ceva mai puțin obișnuit, cu alte cuvinte, putem recunoaște mai multe trepte de acces. O literatură lipsită de orice fel de „mister” nu mai este literatură, iar dificultatea este inclusă în ideea de mister.

— A cere oricărui produs literar să se muleze pe perceptivitatea lectorului comun, înseamnă să-i

— M-ar interesa și unele aspecte ale dificultății operelor în curs de elaborare. Mai ales în cazul tinerilor scriitori.

— Aici lucrurile se schimbă, pentru că dificultatea numește acea stare a operelor în care trăsăturile nu sînt definitive și dintre toate e clară numai fuga sensului.

— Dificultatea recepționării operelor tinere este egală cu dificultatea înțelirii cu un nou născut. Ce se va întâmpla de acum încolo? Ce destin îi așteaptă?

— Noi putem numai să pregătim condițiile exterioare ale dezvoltării sale, înaintea însă este simbul miraculos, confuz și dificil.

— Acest simbul de care vor-

Penru noi, tinerii, care avem astăzi virsta pe care o pierdea el, în 1937, Alexandru Sahia este o prezentă tulburătoare, neverosimil de vie. Talantul scriitorilor și gazetarilor comunisti se nascuse la 11 octombrie 1908, în satul Minăstirea din județul Ilfov. Moartea prematură i-a răpit, nu victa sau sensul ei, ci doar maturitatea și bălănețea. La 60 de ani de la naștere, imaginea lui străbate memoria noastră cu formecul aceluiași 29 de ani, închinați cu generozitate luptei pentru înnoirea condiției umane, pentru adevăr. Căci „Sahia”, nume cu rezonanță orientală, înseamnă „adevăr” iar în confruntarea dramatică dintre moarte și adevăr, tinerețea mea refuză cu demnitate victoria morții.

Ideile pentru care a militat comunistul Alexandru Sahia, inspirate din ideologia marxist-leninistă și din lupta plină de abnegație a Partidului Comunist Român pentru o societate mai dreaptă, și-au găsit în „Veac nou” și „Bluze albastre” (reviste conduse de Sahia), minunate tribune de afirmare și de difuziune în masă. De acest lucru și-a dat seama și

cenzura burgheză, care le-a suprimate cu brutalitate, le puțin după apariție. Publica-

socială, Alexandru Sahia a continuat lupta și cu mijloacele artei. Sobre, într-un

Alexandru Sahia contemporan cu noi și cu tinerețea noastră

— Dificultatea poeziei este o consecință estetică a evoluției ei?

— Nu, sau mai bine zis, ideal ar fi ca zonele dificile ale poeziei să fie clevite „ara avis” experimentale. În realitate, nu există un sincronism perfect între evoluția mijloacelor de expresie și educarea receptivității cititorului. Până la un punct, cum spunea regretatul profesor Tudor Vianu, hermetismul este o problemă de înțelegere, de recepție. Pentru un cititor receptiv la poezie, zona ei de hermetism este redusă; dar problema receptivității sportive este, la urma urmelor, o problemă de educație și, de ce nu, și de talent. Avem nevoie de cititori în aceeași măsură în care avem de scrisorii talentați.

— Ce înțelegeți prin „cititor talentat”?

— Un cititor talentat este un cititor pasionat, un cititor pentru care lectura nu constituie un prilej de a-și pierde timpul, el unul de a-și spori cu timpul operelor literare parcurse. Cititor talentat este pandantul scriitorului, este cel pentru care sint scrisese cărțile. Cui nu-i place poezia să n-o citească, altfel tot n-ar înțelege-o. Dacă n-al voce nu are rost să citiți.

— Sau dacă al voce trebuie să o cultivi. Există însă și cititori cu real talent de recepționare a literaturii dar care se desinteresază din unele rațiuni obiective.

— În invingerea acestor rațiuni obiective, literatura de bună calitate are un rol uriaș forța de atracție a literaturii (realizată, bună, de calitate — binecunoscută) coincide cu rolul și cu sarcina ei educativă. Și asta pentru că literatura de bună calitate înțelege categoria estetică de „Frumos” ca o treaptă superioară a categoriilor estetice. „Esteticul” este și treburile a o formă superioară, realizată, a „Esteticului”.

Cezar Baltag:

„Să avem sentimentul literaturii”

— Dificultatea ei se pare un fenomen specific literaturii moderne?

— Nu. Există o tradiție foarte bogată a literaturii dificile. În literatura noastră emetismul nu a apărut odată cu Ion Barbu se manifesta chiar la Dimitrie Cantemir. Și chiar înaintea lui Cantemir, în versurile intrinseci binatele de ritualurile populare de magie; descințite, blestimate — avem de-a face cu o poezie „dificilă” o poezie de mister. Enigma este cultivată în aceste versuri chiar cu ostentație.

— Dificultatea reprezintă, în literatura actuală, consecința despersonalizării creatorului, a unei creații bazate pe incantații, pe lăsarea liberă a jocului cuvintelor și sintagmelor?

— Nu, acest procedeu nu mai este de actualitate. Poetul cult este stăpîn pe magia cuvintelor. O provocă voluntar. Inspirație este, după părerea mea, un concept depășit.

— Misterele constituie o sursă de supra-sensibilizare, cu funcții diferite, una din acestea putînd fi CELEBRAREA. Literatura noastră, de exemplu, are bogate tradiții celebratoare. „Miorita” este un poem celebrator de mister; moartea. Misterul de adințime și specificitate unei literaturii. Inutil să se facă din dificultate o problemă, într-o literatură în care „Miorita” reprezintă pe artist și pe consumatorul de artă concomitent, ca orice creație folclorică de mare circulație.

— Bine, dar în cazul literaturii culte, unde se petrece o comunicare mai puțin directă, problema poate fi totuși deschisă. Cititorul nu mai este și ascultător, „spiritul” unei creații îi poate „scapa” mai ușor.

— Depinde de structura consumatorului. Există structuri de cititori — artiști și nearțiști. Mărturisesc totuși că nu am avut vreodată complexul cititorului. Eu prin cititor nu înțeleg o masă oarecare de oameni: elevi de ciclul elementar, sau surdomuți, adunați de voie, de nevoie la o sezoană. Cititorul de poezie la care mă refer are un prag de cultură și implicat de percepție mult mai ridicat.

cotidian ABC cotidian BREVARIUL reporterului

UN UNIVERS ARHITECTURAL INEDIT

TELESCAUNE PE CLĂBUCET

PROGRAMUL I, PROGRAMUL II, cotidian ABC cotidian

Moment solemn la Școala 175: primirea cheii de către cei mici

PROGRAMUL I

PROGRAMUL II

15.30 — Fotbal: Progresul — U.T.A. — Transmisiune de la Stadionul „Republicii”.

17.30 — Pentru copiii: Ecranul cu păpușă „Căuțatul bălăuș” de Gh. Mehes. Interpretare colectivă Teatrului de păpuși din Galați.

18.00 — Mult e dulce și frumosă... — emisiune de limbă română. În lumina gramaticii — „Articolul”.

„CONDIȚIA TINERETII ȘI CONDIȚIILE AFIRMĂRII“

Doă realități merită să ne rețină — într-o dezbatere despre condiția tinărilor cercetători — atenția. În primul rând, faptul că progresele științifice sînt, astăzi, la noi, atât de importante, de multilaterale și de rapide, încît sînt mereu necesare cadre noi pregătite, la nivelul de exigență al zilei. În al doilea rînd, faptul că avem, în domeniul științei și al muncii, dar și „candidați de maestri” de cea mai bună calitate.

În analiza acestor aspecte, vom porni de la faptul că cercetarea științifică în patria noastră a în-

ceput prin „grefa de experiență”. Cu alte cuvinte, mai ales în cele două jumătăți de secolul trecut, a început să se dezvolte tot mai impetuos, și în tot mai multe sectoare, pregătirea și luarea în considerare a elementelor de frunte ale tineretului nostru progresist. Metoda s-a impus de la sine: învățătura primită de la sursă, în

Sub titlul de mai sus, ziarul nostru a publicat, în numărul din 2 octombrie a.c., o „Tribună a tinărilor cercetători” în care erau dezbătute câteva principii generale — în strînsă legătură cu realitățile practice cotidiene — privind condiția, sarcinile, orientările de afirmare ale cercetătorului științific aflat la începuturile activității sale. Ca răspuns la problemele ridicate, pe adresa ziarului au sosit o serie de scrisori. Publicăm, în acest număr, câteva dintre ele, soliciind în continuare opiniile celor intere-

și de experiență a dat roade bogate, așa cum prea bine se știe.

Această „grefă” mi se pare de un interes vital, spre a evita rămînerea în urmă. Dar, pentru aceasta, candidatul la ascensiune trebuie să poată citi în original publicațiile străine cele mai noi, cele mai importante pe plan mondial, să poată vorbi și scrie bine cel puțin limba țării unde este trimis să se specializeze.

„Grefa de experiență” — în aceste condiții — prinde. Tînărul nostru specialist, revenind în țară, are nevoie, în continuare, de condiții favorabile pentru a aplica și dezvolta cele însușite. Continuîndu-și munca, el nu trebuie să întîmpine bariere artificiale. Spun aceasta, pentru că mai sînt — deși izolate — cazuri cînd, să zicem, un foarte tînăr specialist, deși realizează o lucrare apreciată atît în țară cît și peste hotare, își vede numele precedat de un altul, așa-zis de garanție, chiar dacă garantul nu

In anii construcției socialiste s-au pregătit numeroase și valoroase cadre de cercetare — un contingent numeros și cu o pregătire înaltă, de neconceput altădată — care au urcat trepte tot mai înalte în domeniul științei. Tineretului, încadrat în cercetarea științifică, i se creează astăzi cele mai generoase condiții pentru afirmarea energiei, a talentului, a potențialului său intelectual.

După terminarea facultății, tinerii care sînt repartizați în institutele Academiei sînt încadrați ca cercetători stagiați. După o perioadă de stagiarat, care variază în limite destul de largi, ei sînt încadrați ca cercetători, în urma unui concurs, pe baza unui plan de promovare.

Cîteva amănunte se cuvin, la acest punct, dezbătute. La baza acestui plan de promovare nu există, încă, în general, un criteriu eficient și stabil. Cel puțin deocamdată, acest lucru rămîne de domeniul dezideratelor, și asupra sa ar fi necesar, după

Gheorghe din Institutul nostru, care nu a fost atestată la timp, cu toate că avea două lucrări în colaborare. Pentru a se repara nedreptatea făcută, organizația U.T.C. a sesizat cazul și, cu sprijinul organizației de partid, el a fost rezolvat.

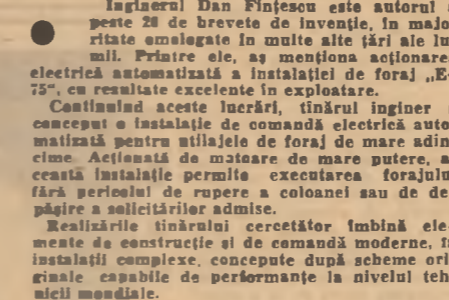
Exigențele economiei și ale culturii noastre socialiste, ritmurile înalte ale revoluției științifice și tehnice contemporane, impun investigații de o complexitate mereu crescîndă, care pot fi abordate cu eficiență de echipe de cercetare, de colective de cercetare. Fiecărui membru al colectivului trebuie să-și revină, după părerea mea, o anumită latură, un anumit aspect al problemei investigate, cu care are conținutul intelectual strîns. Lucrul în colectiv nu trebuie să înăbușe inițiativa creatoare a celor aflați la începutul muncii de cercetare, nu trebuie să-l transforme în executanți docili ai unor operații mărunte; el trebuie să aibă răspunderea rezolvării unui aspect concret al problemei cercetate. Paralel cu

TRIBUNA TINĂRULUI CERCETĂTOR

— Patru academicieni vă prezintă patru cercetători —

Ing. DAN FIȘTESCU

Acad. A. AVRAMESCU

Deși lucrează în cadrul centrului de Chimie Fizică al Academiei de numai doi ani, doctorandul Constantin Ghirva a reușit să obțină rezultate de mare interes științific. Abordînd studiul substituiției cu gruparea sulfonică a moleculelor aromatice, el a elaborat un model teoretic, bazat în esență pe teoria perturbatilor, cu ajutorul căruia s-a putut calcula unele proprietăți ale moleculelor unor acizi sulfurici. Continuînd aceste studii, el a perfecționat aspectul teoretic al tratării, luînd în considerație factorii de natură electronică, de obicei neglijați în tratările simple.

Rezultatele obținute de tînărul cercetător aduc prețioase contribuții la cunoașterea constituției electronice a moleculelor unor substanțe cu largă utilizare în industria chimică.

Prof. univ. dr. VICTOR SABINI membru corespondent al Academiei

Doctorand CONSTANTIN GHIRVA

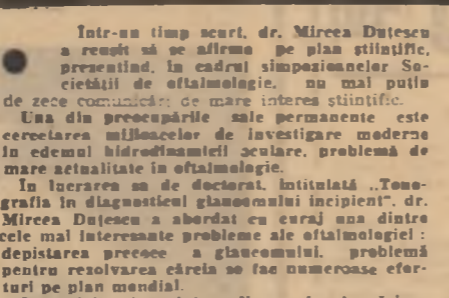

Dr. VICTOR GHETI

Doctorul Victor Gheti se ocupă actualmente de studiul unei probleme extrem de interesante din domeniul imunochimiei, privind participarea luteinului la procesele imunologice. Cercetările sale indică posibilitatea ca luteinul să fie unul din lucrurile unde se rețin și se prelucrează antigenele. Dr. Gheti a reușit să identifice, prin microscopia de fluorescență, localizarea intracelulară a antigenului. Cu ajutorul unor metode imunochimice, s-a reușit determinarea scîndării antigenului și a naturii chimice a acestor fragmente. Aceste rezultate permit formularea ipotezei că luteinul este cel care reușește să facă apte antigenele pentru declanșarea sintezei de anticorpi.

Mă bucur că unul dintre tinerii mei colaboratori a reușit să obțină asemenea rezultate.

Acad. EUG. MACOVSCI

Dr. MIRCEA DUTESCU

Intr-un timp scurt, dr. Mircea Dutescu a reușit să se afirme pe plan științific, prezentînd, în cadrul simpozionului Societății de oftalmologie, nu mai puțin de zece comunicări de mare interes științific. Una din preocupările sale permanente este cercetarea mijloacelor de investigație modernă în edemul hidrodinamic al oculului, problemă de mare actualitate în oftalmologie.

În lucrarea sa de doctorat, intitulată „Tehnografia în diagnosticul glaucomului incipient”, dr. Mircea Dutescu a abordat cu curaj și dintr-o perspectivă interesantă problemele ale oftalmologiei: depistarea precoce a glaucomului, problema pentru rezolvarea căreia se fac numeroase eforturi pe plan mondial.

Cercetările tînărului medic au dus la găsirea unor procedee simple, care permit un diagnostic precis al bolii în faza ei incipientă, prevenind astfel procesul ireversibil al bolii.

Prof. univ. dr. doc. PETRU VANCA membru corespondent al Academiei

LA BAZA AFIRMĂRII valoarea lucrărilor

părerea mea, să se concentreze mai multe eforturi. De exemplu, la Institutul de fizică-București, în decurs de trei ani, s-a schimbat de trei ori criteriul de întocmire a planului de promovare; astfel că, în ceea ce mă privește, după aproape șapte ani de activitate neîntreruptă în Institut, lucrări în reviste străine de specialitate, premiul Academiei (în cadrul unui colectiv) și teza de doctorat în faza de susținere, plină acum cîteva luni ocupam tot funcția de cercetător stagiar.

Criteriul obiectiv care trebuie să stea la baza planului de promovare este — consider — valoarea lucrărilor create. Aici intervine, însă, problema îndrumării și a controlului. Astfel, în privința îndrumării, s-au folosit — și se mai folosesc uneori, din păcate — diferite practici care nu duc la situații în care unele cadre de conducere din cercetare, ce aveau misiunea formării colaboratorilor tineri, au devenit suhiți, după cîteva îndrumări, co-autori ai acestora. Mai mult, a costat lucrări efectuate în colaborare, nu erau luate în considerare totdeauna la atestarea tinerilor, deoarece contribuția lor apărea încadrată în cadrul unui colectiv de cadre cu experiență în cercetarea științifică. În această situație, s-a aflat stagiaara Vioreca

lucrările efectuate în colectiv, cercetătorilor începători trebuie să li se dea posibilitatea realizării unor contribuții originale, independente, încă din primul an de stagiarat (eventual sub forma unor studii monografice de ansamblu). Organizația U.T.C., prin comisia social-profesională, poate și trebuie să sesizeze și să aducă la cunoștința direcției instituției aspectele negative. Nici un tînăr cercetător nu respinge o îndrumare reală și eficientă. Nu trebuie confundate însă actele de indisciplină cu tendințele de activitate creatoare independentă, cu lăurile de poziție împotriva unor manifestări retrograde.

În societatea noastră s-a creat climatul necesar aprecierii fiecărui cercetător, potrivit contribuției proprii aduse în activitatea practică. În acest cadru, criteriul valorii lucrărilor create, pus la baza planului de promovare, răspunde principiului socialist de repartiție și poate juca un important rol stimulator în activitatea tinerilor cercetători.

LUCIAN BRINDUȘ cercetător stagiar la Institutul de fizică-București, secretar al organizației U.T.C. nr. 2 din cadrul Academiei R.S.R.

PREZENTE

Recent, lucrări românești din diverse domenii ale tehnicii au fost traduse peste hotare în țări cu o bogată experiență din diferite ramuri științifice. Lucrări datorate unor oameni de știință ca acad. Gr. Moisil („Teoria algebrică a mecanismelor automate”), acad. E. Caraloli („Aerodinamica vitezelor mari”), acad. C. D. Neșțescu („Chimia organică”), prof. Gh. Cartianu („Modulația de frecvență”) etc. au fost traduse în mai multe limbi, ca și alte numeroase lucrări. Li se alătură, de asemenea, ca de pildă, „Chimia fizică a silicaturii tehnice” de prof. S. Olaciu, „Identificarea lemnului” de prof. Ghelmeziu N. și Suciu P., „Geologia R. S. R.” de prof. Onescu N., „Reforma catalitică” de prof. Rașev, „Exemple de calcul pentru proiectarea fundațiilor” de prof. Hugo Lehr, „Tehnologia petrochimică” de dr. ing. Desie ș.a.

În Franța a apărut lucrarea — semnată de acad. prof. Th. Burghel și colectiv — „Rinichel de soc”, iar zilele acestea a intrat în librării cea de a șasea ediție a lucrării profesorului Ch. Cartianu, „Modulația de frecvență”, tipărită sub auspiciile cunoscutului editur DUNOS pre-

cum și lucrarea „Paraboloidul eliptic și hiperbolic în construcții” de Beloc N. și Soare M.

Dintre numeroasele solicițiuni de cărți științifice și tehnice românești, înregistrate în ultimele luni, cităm: Universitatea Yale din S.U.A. cere „Probabilitatea în geometrie” de M. Stoka și B. Teodorescu și „Teoria jocurilor” de Cincu G.; „Library of Congress” comandă „Sistemul bănesc al leului și precursorii lui” de C. Kirjescu (acestași titlu fiind solicitat și de o casă de specialitate din Bulgaria). Universitatea din Michigan a comandat lucrarea lui Sica Gh. și P. Marian, intitulată „Impotriva pierderilor în economie”, iar alte institute de specialitate din S.U.A. au comandat „Teoria arpii în regim turbulent” de Prozac E. Caraloli.

Lucrările de matematică românească se bucură, de asemenea, de un larg interes. Din Canada s-a comandat „Spații vectoriale normate” de G. Marinescu; din Brazilia este cerută lucrarea „Probabilitate și geometrie” de M. Stoka și R. Teodorescu; „Maison du livre”, din Franța, solicită „Gramatică și automate finite” de S. Marcus.

Promovarea tinărilor cercetători este reglementată printr-un sistem de prevederi care, în ultima vreme a devenit „Treptele promovării” reprezintă succesiv obiective de realizat și recompensă a muncii cercetătorului, potrivit diferitelor etape ale dezvoltării capacității lui științifice. În acest proces intervin două categorii de condiții.

Prima categorie este constituită din condiții care vizează însușirile sau premisele individuale, absolut indispensabile viitorului om de știință: interesul și aptitudinile pentru cercetare, pasiunea care animă voința de a crea, efortul sistematic de perfecționare, de autodepășire. De la activitatea de informare generală și selectivă pe terenul diversificat al unei științe, la abordarea independentă și plină de creșterea a unei tematici de cercetare și, de aici la urmărirea consecventă a valorificării practice a rezultatelor obținute, aceste trăsături — care, cultivate în timp, devin caracteristici ale unui autentic om de știință — se manifestă ca o condiție sine qua non a realizării cercetătorului ca personalitate distinctă, creatoare. Se întimplă, uneori, o dorință stimulantă de „miraj” descoperirii științifice să fie luată drept interes și pasiune, iar unele rezultate care vizau doar obținerea unor calificative ridicate în facultate să fie considerate

drept disponibilități pentru cercetare; se mai întimplă, de asemenea, ca ambiția ocupării unui loc fruntaș să fie confundată cu o trăsătură voluntivă fermă a personalității. În aceste cazuri, rezultatul mai tirziu un dublu deficit: pentru individ și pentru cercetare. Evitarea formării unui viitor cercetător mediocre și, evident, promovarea în muncă științifică a unor oameni cu înclinări certe, impun institutelor de învățămînt superior îndatorirea

de drept disponibilități pentru cercetare; se mai întimplă, de asemenea, ca ambiția ocupării unui loc fruntaș să fie confundată cu o trăsătură voluntivă fermă a personalității. În aceste cazuri, rezultatul mai tirziu un dublu deficit: pentru individ și pentru cercetare. Evitarea formării unui viitor cercetător mediocre și, evident, promovarea în muncă științifică a unor oameni cu înclinări certe, impun institutelor de învățămînt superior îndatorirea

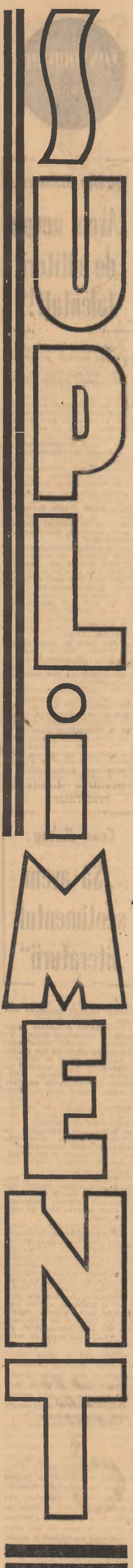
ANCHETA NOASTRĂ

asteptate, uneori, 5-8 ani promovarea în postul de cercetător la care rezultatele sale îi dădeau dreptul mai repede; și aceasta, pentru că în planul de promovare nu sînt prevăzute atîtea posturi de cercetător cîte necesitățile reale sînt. Acordarea dreptului de abordare independentă a unei teme de cercetare în acest rîstimp este o măsură de creșterea recunoașterea morală a gradului său de perfecționare, dar întîrzierea promovării de

fesează, și nu numai după planul imediat de preocupări ale unui conducător de colectiv. „Programarea” din afară a profilului unui cercetător, pe motiv că acesta, fiind tînăr, n-a acumulat de ajuns ca să aibă prea mult de pierdut, duce la un climat psihologic nefavorabil dezvoltării științifice.

Aspectele enunțate mai sus privesc promovarea ca act organizatoric, ceea ce nu este de loc lipsit de însemnătate. Există, însă, și un alt aspect — poate cel mai important — și anume acela al acțiunii de autodepășire: promovarea în raport cu tine însuși. Scoțesc important, în acest sens, relevarea unei condiții practice fundamentale — doctorantura — această veritabilă școală a independenței ca gînditor, această probă de specializare cu caracter de examen de definitivat în activitatea științifică. Doctorantura constituie, înainte de toate, prilejul de consacrare într-un domeniu, prin aceea că solicită și valorifică edificarea experienței anterioare și definește direcția preocupărilor ulterioare. Îndrumat cu grijă și competență, tînărul cercetător se poate înscrie activ în dezbateri, se poate afirma și angaja în perspectivă, asumîndu-și, implicit, obligații pe care le poate onora. Acesta mi se pare momentul crucial al promovării.

GH. NEACȘU cercetător științific principal Institutul de psihologie

LABORATOARELE LUMII TRANSMIT

Rolul său nu este numai de a asigura oxigenul necesar arderea...

te și într-o cantitate riguros echivalentă cu gradul de infectare...

rezervă, ele indicând doar nouă direcție de cercetare...

O senzațională experiență științifică și perspectivele ce se deschid din proiectul ei

SINGELE

POATE FI INLOCUIT? Ne răspond:

Dr. VLAD APĂTEANU, Prof. dr. doc. MISTOR ȘANTA, Conf. dr. doc. VICTOR SĂHLEANU, Dr. IOAN CURELARU

hemoglobinină. Aceasta ar permite folosirea singelui uman pentru obținerea de preparate...

se prevede înlocuirea funcției respiratorii a singelui cu un produs artificial — evident, în condiții încă nedefinite...

Un exemplu concludent ar fi, după părerea mea, funcția de apărare a organismului, care este, de asemenea, una din „sarcinile” singelui...

— Sistemul de oxigenare a singelui, pe care-l găsim azi la animalele superioare...

— Sistemul de oxigenare a singelui, pe care-l găsim azi la animalele superioare, este rezultatul unor încercări de selecționare ale naturii...

Se știe că, astăzi, grefa de organe nu se poate realiza decât atunci când există un donator, un bolnav nerecuperabil...

— As vrea să subliniez, în primul rând, faptul că aceste rezultate trebuie privite, cel puțin deocamdată, cu o firească

Redactorii suplimentului: S. IOACHIM și P. JUNIE

CRONICA

IPOTEZELE LOR

O ipoteză îndrăznească, o întrebare care a agitat încă de mult lumea științelor...

Această întrebare pare să primescă, la ora de față, un răspuns pozitiv. După cum anunșă agențiile de presă...

— Așadar, „apa vie” a basmelor își poate certifica o existență reală, bazată pe experiențe științifice...

Cercetările efectuate în laboratoarele Universității Harvard au probat că rășinile fluorurate — produse curent utilizate în obținerea unor mase plastice...

proprietăți surprinzătoare: în soluții apoase, ele s-au dovedit a fi agenți excelenți de transport al oxigenului...

— Experimentele efectuate de dr. Geyer au verificat tocmai acest rol de oxigenant al tesuturilor vii, atribuit emulsiei de rășini fluorurate...

— O altă serie de experiențe, în cadrul cărora singele a fost înlocuit numai în proporție de 80 la sută...

— Rezultatele experimentelor efectuate în laboratoarele Universității Harvard au fost comentate în limba științifică...

— În virtutea datelor prezentate, cititorii noștri opinii autorizate ale specialiștilor cu privire la aceste experiențe...

— Desi este vorba de experiențe pe animale mici — experiențe ale căror rezultate sînt, deocamdată, încă departe de posibilitatea aplicabilității în clinică...

— Incercări de înlocuire ale unor componente ale singelui s-au realizat cu succes și pînă acum: s-au obținut înlocuitori de plasmă sanguină...

— Problema abordată de cercetătorii americani prerință un interes științific deosebit, intrucît cel puțin așa ne arată experiențele...

— În orice caz, faptul că animalele supuse experimentelor de înlocuire a singelui au supraviețuit...

— Aceasta este, cred, semnificația teoretică generală a rezultatelor menționate...

— Aceasta este, cred, semnificația teoretică generală a rezultatelor menționate...

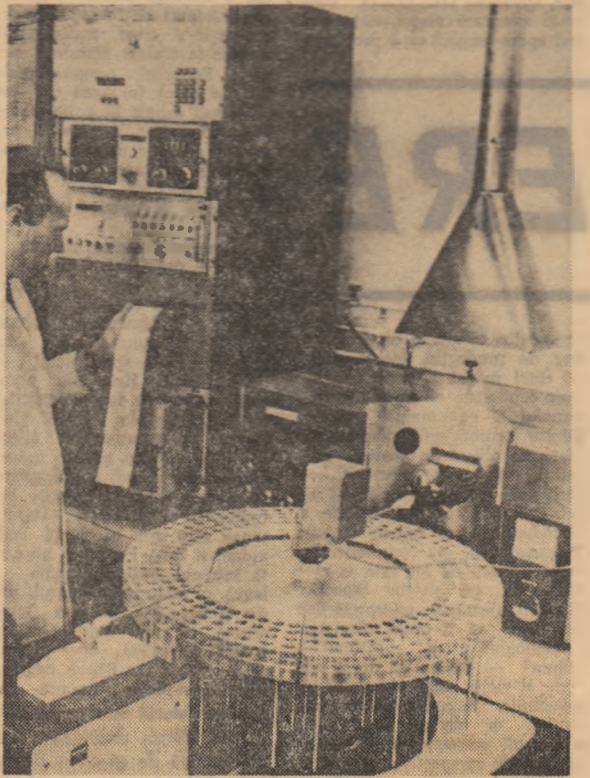
— Aceasta este, cred, semnificația teoretică generală a rezultatelor menționate...

— Aceasta este, cred, semnificația teoretică generală a rezultatelor menționate...

— Aceasta este, cred, semnificația teoretică generală a rezultatelor menționate...

— Aceasta este, cred, semnificația teoretică generală a rezultatelor menționate...

— Aceasta este, cred, semnificația teoretică generală a rezultatelor menționate...

In foto: Sistem automat de absorbție, proiectat de Corporația Perkin-Elmer din Norwalk (Connecticut), destinat analizării conținutului de metale din serul sanguin...

Holografia a devenit un procedeu foarte spectaculos de redare tridimensională a unor obiecte din natură...

— „Holografia” — un recent procedeu de redare tridimensională a obiectelor din natură — își propune o ambiție temerară: descifrarea mecanismelor memoriei...

— „Memoria holografică” — o simplă metaforă? O ipoteză care merită să fie studiată? Specialiștii înclină spre cea de a doua alternativă...

— De la mecanismele amintirilor la mecanismele intime ale inteligenței umane: „holograma memorială” își deschide largi perspective spre viitor...

— De la mecanismele amintirilor la mecanismele intime ale inteligenței umane: „holograma memorială” își deschide largi perspective spre viitor...

— De la mecanismele amintirilor la mecanismele intime ale inteligenței umane: „holograma memorială” își deschide largi perspective spre viitor...

— De la mecanismele amintirilor la mecanismele intime ale inteligenței umane: „holograma memorială” își deschide largi perspective spre viitor...

— De la mecanismele amintirilor la mecanismele intime ale inteligenței umane: „holograma memorială” își deschide largi perspective spre viitor...

— sursă de lumină coerentă, a făcut posibilă punerea la punct a procedurii holografice Fasciculul de lumină coerentă al laserului e îndreptat spre obiectul vizat și, simultan, razele reflectate de obiect ajung și ele pe placă...

— Pe baza acestor elemente se poate lansa o ipoteză foarte interesantă cu privire la natura și mecanismul memoriei...

— Cercetările moderne ale mecanismului memoriei au abandonat deja conceptul memoriei localizate în sinapse, adică în legătura dintre două celule nervoase vecine...

— Se pot stabili multe asemenea analogii. De pildă, aceeași placă poate servi drept suport pentru mai multe holograme ale unor obiecte diferite...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— (altă culoare), se va obține o imagine mai stersă, deci, din punct de vedere informațional, mai săracă...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

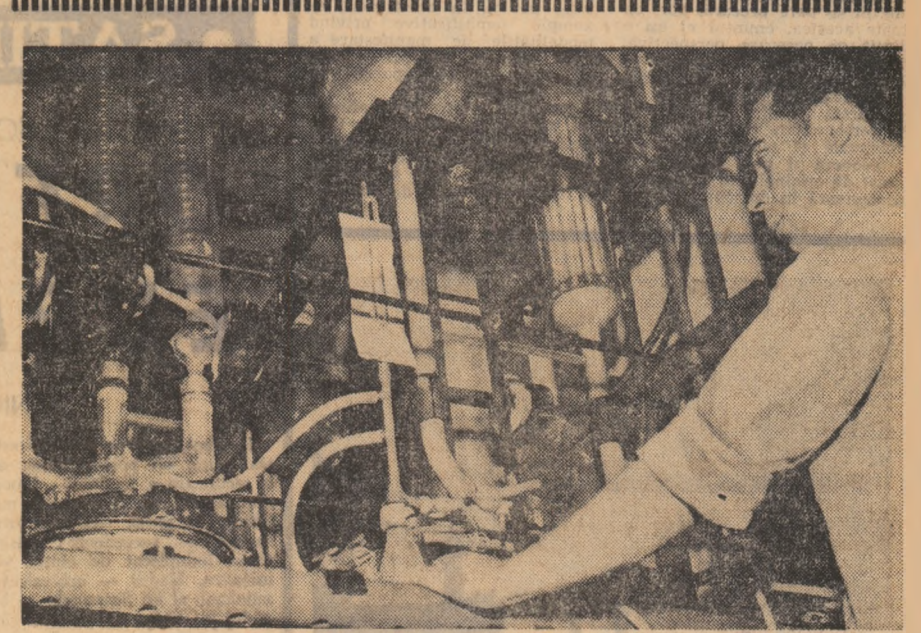
— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

— Și totuși, dacă ipoteza este corectă, atunci trebuie înțeles mecanicist, el numai în limitele unei analogii aplicate cu toată prudența impusă pentru ipoteze pure...

ȘTIINȚA ȘI TEHNICA LABORATOARELE LUMII TRANSMIT

VA DEZLEGA HOLOGRAFIA

SECRETELE MEMORIEI

TELEX

Recent a fost pusă la punct o nouă metodă de diagnosticare a tumorilor canceroase. Pacientului i se injectează un preparat radioactiv — de exemplu, un derivat al „Seleniului 75”...

cu raze X (cum ar fi pancreasul sau anumite părți ale creierului).

FERI-VA DE CLORAMFENICOL I

Deși se știe că cloramfenicolul poate cauza anemie aplastică fatală, discrasii sanguine sau chiar, în anumite cazuri, leucemii, el continuă să fie folosit pentru combaterea unor infecții respiratorii...

— Recent a fost pusă la punct o nouă metodă de diagnosticare a tumorilor canceroase. Pacientului i se injectează un preparat radioactiv — de exemplu, un derivat al „Seleniului 75”...

— Deși se știe că cloramfenicolul poate cauza anemie aplastică fatală, discrasii sanguine sau chiar, în anumite cazuri, leucemii, el continuă să fie folosit pentru combaterea unor infecții respiratorii...

AUTORITATEA GINDITORULUI

Succesul și autoritatea în gândire pot fi situate într-o zonă de întindere — a doi evidentă mobilitate — a sociologiei, psihologiei sociale, împrejurărilor politice, eticii (etica manifestându-se, în acest caz, în legătură cu aspirația consecventă de a sluji valorile umane pozitive și de a nu admite nici o abdicare de la probitatea științifică), a dialecticii interne de dezvoltare a științelor și a acelei cantități de „contingent” care, de multe ori, determină în mod esențial drumul imediat al cunoașterii. Manifestându-se într-un context științific și istoric concret, gânditorul imprimă, vrând-nevrând, din limitările și virtuțile epocii; nu în așa măsură, frește, incit, cum e deplăcut, fenomenul, tiparele și cadrele elaborate până la această structură existentă, să anuleze sau să limiteze esențial tentativele de depășire a existentului.

Trebule să facem, însă, deosebirea pe care o impun specificul și domeniul de gândire al artei, filozofiei și științei. Simplificând lucrurile, putem afirma că sancțiunea succesului care consacră autoritatea și, într-un fel, îi infuzază resursele de autodepășire, diferă în științele sociale și în cele reamite sub denumirea de „exacte”. În speță, diferența rezidă, mai ales, în subiectivitatea și, într-un fel, în infuzivitatea judecilor de valoare în care științele sociale își exprimă finalitatea practică, imediată. Deci, pe cită vreme în științele exacte autoritatea și succesul pot fi instituționalizate — în sensul în care aprecierea gândirii are, oarecum, și un aspect juridic — în științele sociale singurul barometru al autorității este judecata colectivă. Se consideră, pe bună dreptate, că în societățile precizate acest barometru este sporit de caracterul partinic al gândirii sociale și filozofice. Nu o vorba, de fapt, de două fenomene (opinia publică și caracterul partinic), ci de manifestarea în condiții diferite și înzestrare în măsură diferită a opiniei care se constituie în afara partinității și a celei care se manifestă prin determinarea dialectică. Dacă mai amintim că spiritul partinic nu poate fi considerat decît în deplină identitate cu spiritul și esența adevărului și că din această cauză, putem proceda în o substituție de termeni, problema unei prefințe relații antinomice între spiritul partinic și adevărul colectivității poate fi considerată, fără nici o remuscă, falsă. Să ne limităm sfera de referință la științele sociale și filozofie și să considerăm științele exacte doar ca o posibilitate de a cataliza unele idei derivate din analiza fenomenelor de gândire ale disciplinelor umaniste.

Fără să intenționeze umorul, cineva propunea ca subiect de meditare faptul că Norbert Wiener, întemeietorul ciberneticii, este în comparație cu o cît de puțin talentată cîntăreț de muzică ușoară, aproape un necunoscut. Gravitatea aserțiunii ni se pare precară, dar, cu toate acestea, enunțul ei nu e lipsit de oarecare perspectivă, întrucît înlăuntrul falsă problemă înzestorirea artificială, realitatea acestui fapt poate fi explorată în direcții fecunde. O personalitate este, prin zona spirituală și activă pe care o acoperă și prin intensitatea razei de originalitate pe care o proiectează în domeniul său de

manifestare, un ghem dialectic de contradicții care se autopoartează, paradoxal, tocmai prin refuzul interior de a accepta popularitatea, dincolo de granițele în care aceasta ar stîrni un ecou artificial, ca amplificări și atenționări nepotrivite.

Civilizația și cultura modernă au creat zone de influență relativ precis determinate în ipostazele originalității, ale creativității, determinînd ipostazele autorității și, implicit, ale popularității. Succesul cugetării este, însă, o relație bilaterală, dialectică, un fel de aferențiale inversă, între aceste manifestări aparent polare.

Autoritatea în gândire, n.1 spunem o nouă, ca de altfel autoritatea în orice domeniu al activității spirituale, are o arie de creație, adevărată, care tronează într-un domeniu spiritual de dezvoltare sau pe care, prin anihilare, o menține pe loc. Nu e deci, nici o nenorocire a autorității, nici o arie de creație, adevărată, care tronează într-un domeniu spiritual de dezvoltare sau pe care, prin anihilare, o menține pe loc. Nu e deci, nici o nenorocire a autorității, nici o arie de creație, adevărată, care tronează într-un domeniu spiritual de dezvoltare sau pe care, prin anihilare, o menține pe loc.

IDEI ȘI REPERE

acestei pretioase afirmări și a celor două decenii de cînd gîndirea socială și filozofia românească au îmbrățișat marxismul, se cuvin a fi relevate nu numai cauzele generale, de natură social-politică, ci și cele particulare, care tin de direcția științifică imprimată cercetării filozofice, de temeuriile morale ale acestei orientări.

În procesul de integrare sincră în esența materialismului dialectic și istoric, mulți cercetători au manifestat evidentă inconsecvență în abordarea domeniului de preocupare. Într-un fel, graful — exemplul nu e inventat — s-a manifestat de multe ori în astfel de aliorări de rîm, vitime și schimbare de domeniu: mai întâi o studiu despre filozofia deznădejdi, scris fără nici o ngăorie științifică și care lucrașcă Blaga și Băseșcu sînt lucrașcă în aceeași familie spirituală a existențialistului, preferință să inventeze limite în loc să le evidențieze pe cele existente în gîndirea filozofilor. Apoi o introducere în logica dialectică.

Conjugate aceste fenomene au determinat, apoi, în astfel de cazuri, o reductibilitate a valorilor: filozofia, științele naturii, științele sociale, științele politice, fiind concepute și derivate unele din altele, dialectice legături lor transformându-se în contrariu al său.

Deci, schimbări de optică, inconsecvență metodologică, evaluarea administrativă eronată. Acestea sînt credem sursele care au determinat, uneori, diminuarea autorității de gîndire a unor cercetători și istorici ai filozofiei.

Perspectivile care se deschid în condițiile actuale ale dezvoltării spiritualității noastre sînt de natură să așeze aceste fenomene în contextul lor real. Dar pentru aceasta, este nevoie de o abordare sincră, bazată pe principiile etice și politice indicate de partid, a direcțiilor manifestate și a celor care vor forma esența ideologică și metodologică a viitoarelor cercetări.

GRIGORE TRAIAN POP

CURENTE • ORIENTĂRI • TENDINȚE

Diționarul filozofiei universale a reținut școala pragmatismului (de la grecescul pragma — acțiune) ca un moment, nu lipsit de semnificație și ecou, în mozaicul filozofiei burgheze contemporane. Printre specialiștii domeniului a circulat — și mai circulară încă, cu privire la punctul de vedere filozofic exprimat de această școală — idei notînd lipsa de originalitate și de valoare filozofică autentică. Se semnalează, astfel, faptul că pragmatismul își datorează lozofiei în tratatele de istorie a filozofiei nu altă valori sale intrinseci, cît ecoului de care s-a bucurat în rîndurile unui anume public ce l-a audiat. Oprindu-ne, în rîndurile care urmează, asupra atitudinii pragmatice, o facem datorită faptului că, în momentul de față se fac vizibile o serie de încercări de resuscitare a ei, datorate unor ideologi și scriitori occidentali, în special din S.U.A., R.F.G. și Italia.

În zilele noastre, o parte importantă a lucrărilor ideologice și artistice (literare, cinematografice) și, mai ales, etice, publicate în occident, se clădesc pe principii, respinse la vremea lor, ale pragmatismului; aceste lucrări încearcă să legalizeze viaținea îngustă, pragmatică, despre om, într-o perspectivă de valabilitate generală, largă. Dar a-

ceastă acțiune de „renaștere”, în loc să consolideze substanța filozofiei pragmatice — de altfel, greu de realizat — face și mai expresivă fragilitatea ei.

Care sînt bazele teoretice ale acestei filozofii, ce idei încearcă să încalce auditorilor?

Apărut în a doua jumătate a secolului trecut, pragmatismul a fost întemeiat de C. S. Peirce (1839—1914). Adevărații săi corifei sînt, însă, William James (1842—1910) și John Dewey (1859—1952); primul, cu lucrările „Pragmatismul”, „Studiul de empirism radical”, „Universul din punct de vedere pluralist”, iar cel de al doilea cu „Teoria experimentală a cunoașterii”, cărți care fixează ideile fundamentale ale școlii. Trebuie adăugat că Dewey a formulat o ramură a pragmatismului, așa-numitul „instrumentalism”; între cele două atitudini, deosebiri sînt, însă, în esență,

natura spiritului constă în aceea de a fi individual, individual are ca specific al său, cu precădere, biologicul, senzația. Existind într-o lume populată de fenomene și evenimente, de lucruri și ființe lipsite de ordine, de natură întîmplătoare, fără o necesitate cauzală, efortul omului, îndreptat spre „eficacitatea” vieții lui, se transformă într-o permanentă ciocnire și încercare de forță cu celelalte ființe. (A se vedea din nou eroii lui Truman Capote!). Apologia senzației, la rîndu-i, conduce la refuzul rațiunii, gîltă de forța ei de creație și transformată într-o slujnică a senzației. „A cunoaște viața prin intermediul noțiunilor — spune James — înseamnă a-i o-

O RESUSCITARE A PRAGMATISMULUI?

lui și pe aceea a idealismului; ridică în slavă experiența și nu-mai experiența; admite drept unic criteriu practica...” Lenin de-seamna, lapidar, esența pragmatismului în faptul neadmirării nici unei „depășiri a limitelor experienței”. Pragmatismul se vrea o teorie a acțiunii, dar nu a oricărei acțiuni, ci numai a aceleia care este efecă, ducînd la „succes” în acțiunea îngustă, burgheză, a termenului. Robi ai

pr mișcare, tîind-o parcă cu foarfece în bucăți și arzănd, aceste bucăți în terburul nostru logic, unde pot fi comparate cu niște probe presate și uscate...” În interpretarea pragmatistă, rațiunea este considerată, deci, ca un deficit al vieții, ceea ce are consecințe directe pe planul cunoașterii și, în special, în chestiunea particulară a adevărului, definit în spirit mercantil, negustoresc. După James, „adevărul este ceea ce este folositor”. Întrucît centrele utilității sînt foarte diverse, în funcție de timp, spațiu și persoană, adevărul se identifică cu punctul de vedere. Spiritul utilitarismului culminează cu ideea după care „noi facem negoț între noi cu adevărurile noastre”. (James).

Transformînd valoarea cunoașterii în utilitate, se pierde, însă, în mod evident, controlul asupra oricărui criteriu posibil, care să permită deosebirea între fals și adevăr. Într-o asemenea accepție, dacă dumezeu este util, el este și adevărat. Natura grosolană a unui asemenea mod de interpretare nu mai are nevoie de comentarii.

Am rezervat finalul acestor rînduri problemei adevărului, întrucît tratarea ei în sens utilitarist a făcut și face încă vogă. În problema adevărului, pragmatismul își dovedește încă odată eroarea și marile-i slăbiciuni. Sensul pragmatismului — clasic sau resuscitat ne apare, în această lumină, ca fiind mai degrabă „politică economică” a individului, de culoare tipică lumii capitaliste, decît o teorie filozofică a universului.

TRAIAN GINJU

• SATIRĂ • UMOR • SATIRĂ • UMOR • SATIRĂ •

POST SCRIPTUM LA...

ORFEU ȘI EURIDICE

De fapt, ceea ce urmează este mai puțin un post-scriptum, cît o rectificare a finalului. Procedînd așadar ca la romanele publicate în serial, iată rezumatul capitolelor precedente: lăsin-du-se înduplecat de cîntul său măiestru, Hades — echivalent mitologic al lui Scaraoaichi — îngădui lui Orfeu să o ia cu sine pe defuncta lui soție, Euridice, și să o restituie vieții în general și celei conjugale în special. O singură condiție: pe tot parcursul efectuat pe tărîmurile infernale, Orfeu, care urma să mergea înainte, nu avea voie să-și întoarcă privirea spre ea pe cale de a fi smulși laudului.

Zis și făcut. Pășind cu grijă

răspunse el, privind tîntă înaintea lui.

— Orfeu, spune-mi sincer, dai moartă de tot: îmi stai bine ca în cer?

Compozitorul-interpret nr. 1 al antichității înghiți în sec. cunoscea el genul acesta de întrebări-dinamită, la care orice răspuns risca să declanșeze o explozie.

— Ești superb! Începu dinșul precăutat. Poate doar puțin cam palidă...

— Palidă, repetă ea pe un ton care nu prevestea nimic bun. Găsești că sînt palidă, da... Celelalte în schimb au bujori în obraji, nu-i așa?

— Care celelalte?

— Celelalte răposate. Alea care-ți plac ție.

— Euridice! Mie nu-mi place nici o răposată!

— Ai dreptate. Tu te ții numai de fustele celor vii.

— Pentru numele lui Jupiter, de unde ai mai scos-o și pe asta? Te iubesc, Euridice! Te iubesc oricum ai fi — palidă, bronzată sau...

— Bronzată? Auzi la el! Dar ce crezi tu, că aici e stațiune balneoclimatică? La ce să mă fi bronzat, la focul gheenei?

— Nu, ziceam așa... Nu conțeașă culoarea tenului.

— Ba uite că la tine conțeașă. Nici măcar fond de teint nu au în văgăuna asta. În toată rețeaua comercială, nu s-de vințarea decît trei articole: catruș, pucioasă și lemne de foc. Dar domnul are pretenția să fiu bron-zat.

— N-am nici o pretenție, Euridice! Nu m-ai lăsat să termin. Voiam să spun că paloarea îți

sade de minune, că ești mai frumoasă ca oricînd...

— Aha, bravo! Bine că ți-ai dat în sfîrșit arama pe față! Vasăzică, așa mă preferi — moartă și sîmțică. Îți dai mină să-mi faci complimente, acum, că te-am lăsat văduv.

— Scumpa mea, de ce ești nedreaptă? Doar am venit după tine tocmai ca să nu mai fiu văduv, ca să trăim iar fericiți împreună.

— Împreună? Împreună cu acum? Tu în frunte, ca un bimbăș, și eu tipa-tipa după ție, ca un cățel?

— Euridice! N-ai auzit ce condiție ne-a pus Hades?

— Pare că Hades e mai breaz ca tine! Așa sînteți voi, bărbații. Vă sprijiniți unul pe celălalt. Gata, ți-a dat un pretext ca să nu te mai uți la mine niciodată.

— Cum niciodată? Numai pînă trecem de...

— Niciodată! Sînt sigură că niciodată! Ți s-a făcut silă de mine și nu mai poți să mă vezi în ochi. Uite, nici n-am înviat ca lumea și-mi și reproșezi că nu m-am bron-zat. De mine o să trebuie să încep să fac plajă. Și îți bine că soarele îmi dă migrenă. Dar ție puțin îți pasă de suferințele mele. Ca dovadă mergi cu spatele la mine și nu mă învrednicești nici măcar cu o privire.

Orfeu nu mai rezistă și întoarce capul. Dar abia apucă să se uite la Euridice, că forțele întunecate ale Tartarului o înhățășă pentru todeauna.

Cică de atunci ar fi prins dracul gust la menajurile pline de reproșuri și goale de încredere.

POLICROMĂ

Netransparent. 11) Vospitã — Șuviță de pãr.

B. BOLTEANU

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

DIN EXPERIENȚĂ

de Geo Saizescu

Întîlnire cu scriitorul drag

Primit cu vii aplauze, băștrînu! bard este gata să răspundă...

— Scumpo maestre, îl înterpelează un june îmbujorat de emoție, după o pauză penibilă, de început, cu cești venit, prin sindicat, sau pe cont propriu?

— ?!

Doamne în societate...

Stau tepe, să nu se știoneze.

— De unde vă cunoșc?

— Nu știu!

— De la „Cosmetica”?

— ?!

— De la tenis?

— ?!

— De la Atheneu?

— ?!

— Atunci de unde?

— Facem amîndoua piața în Obor, dragă doamnă.

O dată...

„Mi-a trecut pe la ureche următoarea constatare. Vorbaștii vorbesc despre alții, secăturile despre el, iar strălucitorii în discuție... vorbesc despre noi!”

DOUĂ MICRO-FABULE

de AUREL BARANGA

Zise stîloul către pană:

— Ești fosilă antideluviană

— Se poate, dar cu un asemenea condei

Au scris Dante, Cervantes și Corneille

Si răspunsul mi se pare atît de convingător

Și de viu

Și de subversiv.

II

Plînge salcia plîngătoare:

— Noaptea lună, ziua soare

Vara cald, toamna răcoare,

Asta-i climă

Și climat

De creiat?

Originală

Această „condiție”

Să faci din disperare o

MORALA:

Si o „poziție”.

CONFERINȚA NAȚIONALĂ DE REUMATOLOGIE

Vineri dimineață au început în Capitală lucrările Conferinței naționale de reumatologie, organizată de Uniunea Societăților de Științe Medicale.

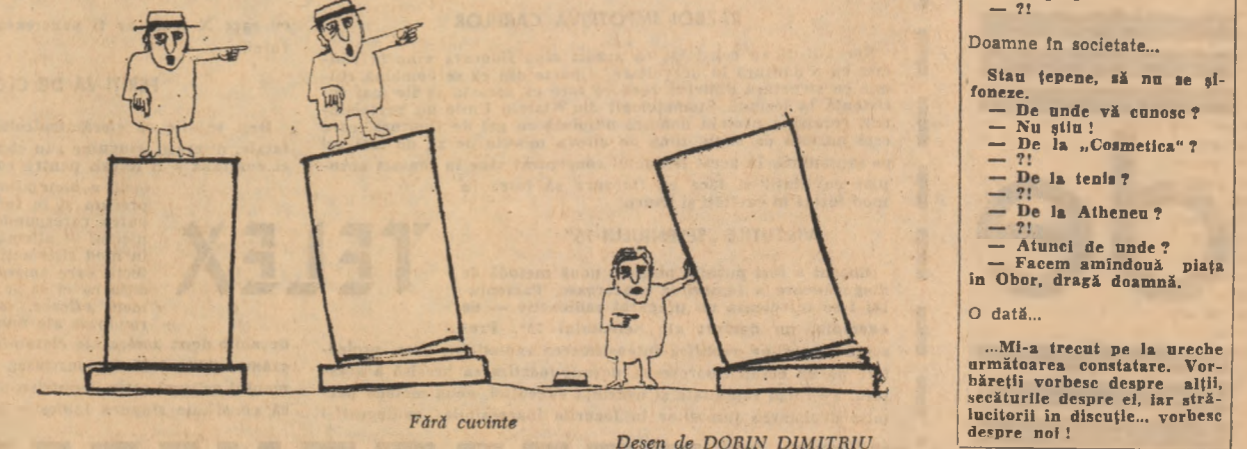
La lucrări participă academicieni și alți oameni de știință, cadre medicale de specialitate din întreaga țară, precum și aproape 50 de personalități ale vieții medicale din acest domeniu sosiți din 17 țări.

Cuvîntul de deschidere a fost rostit de prof. dr. Ion Stoia, președintele Secției de reumatologie. Participanții la lucrări au fost salutați apoi de prof. dr. Marin Voiculescu, adjunct al ministrului

sănătății și prof. dr. Nicolae Nestorescu, președintele Uniunii Societăților de Științe Medicale.

Tematica Conferinței este axată pe unul din cele mai importante capitole ale reumatologiei moderne — reumatismele inflamatorii cronice. Timp de două zile vor fi prezentate și dezbătute numeroase comunicări și rapoarte ce vor permite efectuarea unui schimb de experiență în vederea clarificării unor aspecte importante în evoluția și terapeutică complexă a acestor boli.

(Agerpres)

de peste notare

Sesiunea O. N. U.

In sedinta plenara de joi dupa-amiaza a Adunarii Generale a Organizatiei Nautilor Unite au continuat dezbaterile generale. Interventia ministrului de externe al Republicii Arabe Unite, Mahmud Riad, a fost consacrată indeosebi problemei Orientului Apropiat. El a subliniat necesitatea de a stabili un program pentru aplicarea rezoluției Consiliului de Securitate din noiembrie anul trecut, care să prevadă în primul rând retragerea forțelor israeliene din teritoriile arabe ocupate. Mahmud Riad a arătat că aplicarea rezoluției trebuie controlată și garantată de Consiliul de Securitate. El a menționat că R.A.U. este gata să continue să coopereze cu Guvernul Jarring, reprezentantul special al Secretarului general al O.N.U. în Orientul Apropiat. Necesitatea aplicării rezoluției

Consiliului de Securitate din noiembrie anul trecut în problema Orientului Apropiat a fost arătată și de ministrul de externe al Turciei, İhsan Sabri Çağlayangil. Reprezentantul permanent al Afganistanului la Națiunile Unite, Abdul Rahman Pazhwak, și-a exprimat speranța că convorbirile oficiale de la Paris dintre reprezentanții S.U.A. și ai R. D. Vietnam vor duce la o soluție negociabilă a conflictului. Ministrul de externe al Belgiei, Pierre Harmel, a subliniat în intervenția sa că toate popoarele au dreptul inalienabil la libertate și la exercitarea suveranității lor. Calea păcii trece prin respectarea cu rigurozitate a principiului ne-intervenției, a declarat ministrul belgian. În cursul dezbaterii generale au mai luat cuvântul reprezentanții Mauritaniei, Zambiei și Tailandei.

Ambasadorul român la Bruxelles și-a prezentat scrisorile de acreditare

La 11 octombrie, ambasadorul Republicii Socialiste România la Bruxelles, Alexandru Lazăreanu, a prezentat scrisorile de acreditare regelui Belgiei, Baudouin. După ceremonie, regele Belgiei s-a întreținut cordial cu ambasadorul român. Cu această ocazie ambasadorul Alexandru Lazăreanu a transmis din partea președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, urări de fericire personală pentru regele Baudouin și de pace și prosperitate pentru poporul belgian. Exprimând mulțumirile sale, regele Baudouin a urât președin-

telei Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România să se deplina în activitatea sa închinată păcii și bunăii stări a poporului român.

Vizita tovarășului Gheorghe Cioară în Olanda

Continuându-și vizita în Olanda, Gheorghe Cioară, ministrul comerțului exterior, a fost oaspețele uzinelor „Philips Gloeilampenfabriek” și a uzinelor de automobile „Daf” din Eindhoven. După vizita făcută la cele două uzine, ministrul român a participat la un dineu oferit în cinstea sa de Sidney van der Bergh, președintele Centrului olandez pentru comerț exterior. Ministrul Gheorghe Cioară a fost însoțit de ambasadorul României în Olanda, G. Eftim.

ÎN CURSUL unei reuniuni a Comitetului de luptă al studenților mexicani a fost luată hotărârea ca în timpul Jocurilor Olimpice studenții să se abțină de la toate manifestările publice. Pe de altă parte, negocierile între Consiliul de grevă și reprezentanții guvernului evoluează în mod favorabil și, potrivit unor informații furnizate de surse apropiate convorbirilor, unele din condițiile puse de studenți ar fi pe punctul să fie satisfăcute. Autoritățile „vor înceta reprimările” și vor permite studenților să se întornească în incinta universității și a institutului politehnic într-o atmosferă de calm. De asemenea, autoritățile vor ordona retragerea trupelor care ocupă încă anumite institute ale universității. Studenții au cerut, totodată, eliberarea tuturor colegilor lor arestați începând cu 23 iulie — data izbucnirii incidentelor.

Vietnamul de sud: Pierderi grele ale trupelor agresoare

După zece zile de încercuire, forțele speciale de la Thung Duc nu au reușit să scape din încercuire cu tot spiritul masiv a șaptea batalion de pușcași marini sose în ajutor lor. Această forță considerabilă, susținută masiv de aviație și artilerie grea, este înaltă în șah de numai două batalioane ale F.N.E. Patrioții, aplicând o tactică elastică, due cu succes o luptă pe două fronturi, ei au blocat în bunkere și băștăcuș continuu „beretele verzi” din tabăra specialiștilor, precum și trupele de sprijin, care până la urmă și-au găsit protecția în adăpostul perdelei de foc create de cele 80 de raiduri efectuate zilnic la apela lor, precum și la barajul tunurilor care au lansat asupra acestor locuri mii de obuze. Colițele din jurul taberei au devenit însă o imensă ambuscadă. Până acum două batalioane americane au suferit grele pierderi în urma unor asalturi ale patrioților lansate prin surprindere. Sub tirul intens al mitralierelor grele au pierit, de

PERU. — În timpul unei recente demonstrații studențești pe străzile orașului Lima

R. P. UNGARĂ. — Imagine din Salgotarjan

Zidurile acestea s-a încheiat la Genova Concursul internațional de violă „Niccolò Paganini”

Zidurile acestea s-a încheiat la Genova Concursul internațional de violă „Niccolò Paganini”, la care au participat 30 de concurenți din 11 țări. La sfârșitul unei sesiuni de laudă nivel artistic, Gabriela Ilac, a fost distinsă cu premiul al III-lea. Gabriela Ilac, în vârstă de 28 de ani, este studentă în anul al III-lea la Conservatorul „Clara” Perambeser din București. Ea și-a început studiile de violă la vârsta de 7 ani, fiind laureată a 5 festivaluri naționale ale copiilor și institutelor de artă. Jurii internațional al concursului a acordat premiul I dintr-o violă violoncel Mirlan Fred, din Israel, iar premiul al II-lea lui Hamao Fujiwara din Japonia.

Sărbătoarea Republicii Malgase

Republica Malgajă împlinește un deceniu de existență. În urma cu zece ani, poporul acestei teritorii insulare și-a dobândit independența, ca urmare a unei îndelungate lupte pentru eliberare. Situația în apropierea continentului african, de care este separată prin Canalul Mozambic, Republicii Malgajă a cea mai mare insulă din partea estică a Oceanului Indian. Ca întindere, ea este cel mai mic din Franța, Belgia și Olanda, însumează la un loc 482.600 km². Populația sa — în mare măsură formată din malgajii, un popor străvechi — numără aproape 6,5 milioane locuitori. Republica Malgajă dispune de bogății și rezerve naturale. Din răsăritul său se extrag cantități mari de grafit, mica, fosfat, sare, mangan și uraniu etc. Bogățiile cereale și animale ale insulei sînt, de asemenea, considerabile (cafea, trandafiri de zahăr, creș, cacao, mamec etc.). Formid pe drumul independenței, poporul Republicii Malgajă depune eforturi pentru dezvoltarea economică, culturală și socială a patriei sale. Poporul român urmărește cu simpatie și interes dezvoltarea Republicii Malgajă pe drumul progresului. În vederea unei citări mai apropiate între cele două țări — și dorința să dezvolte cooperarea reciprocă — guvernul Republicii Socialiste România și guvernul Republicii Malgajă au hotărât să stabilească relații diplomatice la rang de ambasadă.

pe scurt

LA Stațiunea „Nisipurile de aur” au luat sfârșit lucrările Consfățuirii ministrilor învățămîntului din unele țări socialiste, cu privire la problemele învățămîntului superior. Din România, la conferință a participat o delegație condusă de Miron Constantinescu, adjunct al ministrului învățămîntului. Participanții la conferință au dezbătut, în cadrul lucrărilor, importanța perfecționării învățămîntului superior în concordanță cu cerințele progresului tehnicoștiințific. LA Ambasada română din Varșovia a avut loc o întâlnire cu colectivul teatrului „Powszechny” din Varșovia, care va pleca în curând într-un turneu în România. Au fost de față ambasadorul român, la Varșovia, Tiberiu Petrescu, membri ai ambasadelor, reprezentanți ai Ministerului Afacerilor Externe și R. P. Polone. Intîlnirea s-a desfășurat într-o atmosferă cordială.

Lansarea cabinei spațiale „Apollo-7”

CAPE KENNEDY 11 (Agerpres). — Vineri, la orele 11,02 ora locală (ora 17,02 ora Bucureștiului), la centrul spațial Cape Kennedy a fost lansată, cu ajutorul unei rachete „Saturn-1b”, cabina spațială „Apollo-7” avînd la bord trei cosmonauți americani: Walter Schirra, Donn Eisele și Walter Cunningham, care efectuează al 2-lea zbor din istoria astronauticii la bordul unei cabine de trei locuri. Prima echipă de trei cosmonauți a fost compusă din sovieticii Vladimir Komarov, Konstantin Feoktistov și Boris Egorov, care la bordul rachetei „Voshod-1”, au reușit, la 12 octombrie 1964 să efectueze un zbor în jurul pămîntului de 24 de ore și 17 minute. La 10 minute și 20 secunde după lansare, „Apollo-7” s-a înscris pe o orbită apropiată de cea parcurută de specialiștii de la Cape Kennedy, avînd la perigeu 226 km și la apogeu 290 km. La câteva minute după ce au fost propulsați în Cosmos, comandanții echipei, Walter Schirra și Cunningham, au comunicat că se simt foarte bine. Înainte de a lua sfîrșit cea de-a doua revoluție în jurul Pămîntului, echipajul cabinei „Apollo” a reparat vehiculul spațial de cea de-a doua treaptă a rachetei purtătoare, cu care a zburat în formă timp de 40 de minute și a somnă o întinere în spațiu. Pentru simlărită este prevăzută joncțiunea dintre „Apollo-7” și a doua treaptă a rachetei purtătoare, de care s-a desprins anterior. Aceasta este prima repetiție care simulează întâlnirea între un vehicul ce va gravita pe o orbită înaltă cu o cabină de debarcare care va atinge suprafața Lunii. Cei trei cosmonauți vor urmasi și vor verifica echipamentul cu care este dotată cabina lor. La urma observărilor și constatările ce vor fi făcute, va fi conceput modelul definitiv al capsulei la Societatea cosmică americană vor efectua pri-

Franța: Reforma învățămîntului superior

Adunarea Națională Franceză a adoptat în noaptea de joi spre vineri, cu 441 voturi pentru, și 39 abțineri, proiectul de lege asupra reformei învățămîntului superior. Este pentru prima dată din 1936 (data nașterii celei de-a V-a Republici), cînd o lege de asemenea importantă nu a avut nici un vot contra. Deputații Federației Stîngii Democratice și Socialiste și ai Centrului Democrat au votat pentru proiect în timp ce grupul comunist s-a abținut de la vot. Au fost, de asemenea, abțineri și printre membrii partidului de guvernământ U.D.R. Se apreciază că noua reformă va îmbunătăți structurile arhaice ale universităților nașionale. Reforma prevede printre altele paritatea reprezentării între studenți și profesori în Consiliul universităților autonome, necesitatea unei prezențe de 60 la sută din numărul studenților înscriși în universitate la alegerea delegațiilor în Consiliu.

Sentința în procesul de la Moscova

Agencia T.A.S.S. transmite că vineri a luat sfîrșit procesul public intentat lui Konstantin Babîșki, Larisa Bogoraz-Bruhman, Vadim Delone, Vladimir Dremliuga și Pavel Litvinov, care s-au făcut vinovați de tulburarea ordinii publice în Piața Roșie, în ziua de 25 august. Tribunalul orășnesc Moscova i-a declarat vinovați pe toți inculpații Tribunalul i-a condamnat pe K. Babîșki la trei ani de exil, pe Larisa Bogoraz-Bruhman la patru ani exil, pe V. Delone la doi ani și jumătate închisoare, pe V. Dremliuga la trei ani închisoare, iar pe P. Litvinov la cinci ani de exil.

pe scurt

LA Roma s-au încheiat lucrările celui de-al XXII-lea Congres al Asociației Internaționale a Cinematografilor științifice la care au participat delegații din 24 de țări. Republica Socialistă România a prezentat trei filme medicale de învățămînt superior și cinci filme de popularizare. O deosebită impresie a produs realizarea românească „Pe urmele unui film disparut”. Lucrare a regizorului Ion Bostan, în memoria eminentului pionier al cinematografilor științifice mondiale, savantul român prof. Gh. Marinescu. Documentul a fost distins cu Diploma de onoare a Consiliului Asociației Internaționale a Cinematografilor științifice. O altă Diplomă de onoare — distincția cea mai importantă acordată de congres filmelor pre-

Aerul incins ne însoțește în încercarea de a lunea printre trecătorii scoși din casă de treburile, grăbiți să ajungă sub petecul de umbră ce cheamă, morganatic, dintre frunzele copacilor indispuși de căldură. Plimbarea, la pas, pe strădă reprezintă o indolerență în urbanistica orașului. Kommunarsk pare, din acest punct de vedere, o machetă de dimensiuni mai ample pe care constructorul a lucrat în trepte, planfînd în diferite etape volumele geometrice necesitate și de gustul public. O varietate arhitecturală pornind de la străzi și clădiri, dominate de verdele pomilor, pînă la terenul grăpat de bulldozere și ocupat, grăbit, de edilii. Din piața centrală, un bulevard prelungit te conduce (fîmînd extensiv) pe care orașul îl realizează în aceeași direcție în noile raioane de construcție. — O sută treizeci de mii de locuitori în prezent, și, evident, perspectiva... De aici, necesitatea largirii spațiului de locuit, a dotărilor social-culturale corespunzătoare. Leonid Fedoseev, arhitectul șef al orașului, își însoțește explicațiile urmîrind harta. Vor fi create două centre, unul administrativ, celălalt comercial — în concordanță cu multe cerințe. Ca principiu, vor fi preferate clădirile cu multe etaje. O dublă deplasare, creșterea pe verticală determinînd parcașii și deplasarea în direcția de echilibru, evadarea din limita limitelor orașului spre cote exterioare. Primesc un mic dreptunghi metalic, o insignă, împărțit în trei sectoare bicolor — neagra și roșu. — A propo de oțel și cărbune? — Într-adevăr, așa este! Nu este greu chiar celui neinformant, aflat la Kommunarsk, să intuiască profilul eventualei instituții de învățămînt superior. Drumul de la Lugansk, pe care am venit, serpuștește abil printre imense conuri de sterii, nelăsînd dubli asupra identității: guri de mină. Minele de cărbuni și minereu

NOTE DE DRUM CONFLUENȚE DE OȚEL ȘI CĂRBUNE

perforează întreg subsolul Donbasului. Iar în oraș, unul din combinatele metalurgice mari ale țării, producător, dar și consumator — în secțiile prelucrătoare la cald — de oțel. Institutul de mine și metalurgie din Kommunarsk este în studenți. Numai o treime la cursuri de zi. Cu amabilitate, rectorul institutului, Iuri Voevodin, și inginerul Anatoli Karpus, secretarul comitetului de consomol, ne conduc prin sălile de curs, în laboratoare. — Ne aflăm, după cum vă dați seama, într-unul din laboratoarele noastre de metalurgie fizică. Admiterea studentului la efectuarea lucrării de laborator este avizată numai după un control prealabil al noțiunilor privind conținutul ei. Examinatorii sînt aceste mașini mecano-electrice. Operativ, riguros, obiectiv. Privesc puțin strîmb la mașinile așezate pe pupiru, cu gîndul la cei ce le ad în mină. La profesor mai răstălmăc al aceluși răspuns pe mai multe părți, mai sîri peste un altul. Aici, lucrurile se complică. — N-ați vrea să încercați? Pe chestionarul din această mașină, să zicem... Capăt îndrumările privind utilizarea și încep să-mi traduc textul întrebărilor, trimițînd răspunsul prin apăsa pe buton. În final, acțiunea butonului centralizat și cîteșe pe ecran calificativul general: bine. Am încercat un sentiment înecă, provocat de dialogul cu fermitatea de gheață a mașinii-examinator. Improspătat de prezența acestora ea material didactic în diferite alte săli ale institutului.

La cîțiva kilometri de oraș — unul din puținele lacuri existente încearcă să suplinească lipsa de apă curgătoare în împrejurimi. Împărțit în zone de proprietate distincte, trecut în stăpînirea secțiilor din combinat, malul lacului a devenit locul de refugiu la sfîrșit de săptămîna al metalurgistilor. Coloniile de cîteva zeci de vile, a 3-4 paturi, amenajări distractive, terenuri sportive. O sustragere din atmosfera vecină cupătoare, din grilele săpămîntii. Aer, apă, nisip, în amblanța unui peisaj agreabil, în parte adaptat prin contribuția beneficiarilor de azi. Orașul își contopește existența cu a combinatului metalurgic. Sudura este atît de solidă, încît chiar evadarea din neajunsurile provocate de apropierea acestuia se realizează parca anemic. Astfel, verdele copacilor rămîne docil, ca-ntr-o emblema, alături de forul desprins de oțel, sub stratul de fum și praf cu care fiecare își ține scameza ruderea din calendar.

pe scurt

DUPĂ cum anunță agenția B.T.A., la Sofia a avut loc o adunare a activului orășnesc al Uniunii Tineretului Comunist Dimitrovișt. La adunare a luat cuvîntul Todor Jivkov, prim-secretar al C.C. al P.C.B., președintele Consiliului de Miniștri al R. P. Bulgaria, care s-a referit la unele probleme ale situației interne și internaționale. CUNOSCUTUL cîntăreț și actor francez, Maurice Chevalier, în vîrstă de 80 de ani, se va retrage în curînd din viața teatrală, după o activitate de 63 de ani. Evenimentul va fi marcat de un spectacol de adio susținut în exclusivitate de Chevalier, pe scena teatrului Champs Elysees. DUPĂ cum anunță agenția TASS, Comitetul Central al